

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα</u>	<u>Σελίδα</u>
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
98/C 358/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 24ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση C-132/96 (αίτηση της Pretura circondariale di Roma για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Antonio Stinco, Ciro Panfilo κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Σύνταξη γήρατος — Υπολογισμός του θεωρητικού ποσού της παροχής — Συνυπολογισμός του ποσού που απαιτείται για τη συμπλήρωση της ελαχίστης προβλεπομένης από τον νόμο συντάξεως)	1
98/C 358/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-27/94: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1990 — Επιστροφές κατά την εξαγωγή κριθαριού)	1
98/C 358/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-209/96: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)	2
98/C 358/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-232/96: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας — Σιτηρά)	2
98/C 358/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-233/96: Βασίλειο της Δανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)	3

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 358/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-238/96: Ιρλανδία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)	3
98/C 358/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-242/96: Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)	3
98/C 358/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-38/97 (αίτηση του Giudice di pace di Genova για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Autotrasporti Librandi Snc di Librandi F. & C. κατά Cuttica spedizioni e servizi internazionali Srl (Ανταγωνισμός — Οδικές μεταφορές — Διατίμηση — Κρατική ρύθμιση — Έννοιες γενικού συμφέροντος και δημοσίου συμφέροντος)	4
98/C 358/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-71/97: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο)	4
98/C 358/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-127/97 (αίτηση του Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Willi Burstein κατά Freistaat Bayern (Άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ)	5
98/C 358/11	Διατάξεις του δικαστηρίου της 23ης Σεπτεμβρίου 1998 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-332/96 και C-333/96 (αίτηση της Pretura circondariale di Roma για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Consorzio Nazionale Tabacchi Soc. Coop. a.r.l. (Conata) (C-332/96) και Agrindustria Srl (C-333/96) κατά Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) (Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Ερώτημα προδήλως ταυτόσημο)	5
98/C 358/12	Υπόθεση C-339/98: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Finanzgericht Düsseldorf με διάταξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση Peacock AG κατά Hauptzollamt Paderborn	6
98/C 358/13	Υπόθεση C-343/98: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Pinerolo (Ιταλία) με διάταξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση Renato Collino και Luisella Chiappero κατά Telecom Italia Spa	6
98/C 358/14	Υπόθεση C-348/98: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal da Comarca de Setúbal, τρίτο τμήμα αστικών υποθέσεων, με διάταξη της 15ης Ιουλίου 1998, στην υπόθεση Vitor Manuel Mendes Ferreira και Maria Clara Delgado Correia Ferreira, σύζυγός του, κατά Companhia de Seguros Mundial Confiança S.A.	6
98/C 358/15	Υπόθεση C-350/98: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά (τέταρτο τριμελές τμήμα), με απόφαση της 29ης Μαΐου 1998, στην υπόθεση Henkel Hellas ABEE κατά Ελληνικού Δημοσίου	7

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 358/16	Υπόθεση C-352/98 P: Αίτηση αναίρεσης των Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και του Jean-Jacques Goupil, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, κατά της απόφασης της 16ης Ιουλίου 1998, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-199/96 όπου διάδικοι ήταν τα Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και ο Jean-Jacques Goupil, αφενός, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αφετέρου	7
98/C 358/17	Υπόθεση C-355/98: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998	8
98/C 358/18	Υπόθεση C-356/98: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε ο Immigration Adjudicator, με διάταξη της 25ης Σεπτεμβρίου 1998, στην υπόθεση Arben Kaba κατά Secretary of State for the Home Department	10
98/C 358/19	Υπόθεση C-357/98: Αίτηση του Court of Appeal, London, προς το Δικαστήριο που υποβλήθηκε με διάταξη εκδοθείσα στις 13 Μαΐου 1998 στην υπόθεση The Queen κατά Secretary of State of the Home Department, ex parte: Nana Yaa Konadu Yiadom, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης	10
98/C 358/20	Υπόθεση C-358/98: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 1998	11
98/C 358/21	Υπόθεση C-360/98: Αίτηση του Conseil de Prud'hommes de Bobigny (Γαλλία) προς το Δικαστήριο που υποβλήθηκε με απόφαση εκδοθείσα στις 2 Ιουλίου 1998 στην υπόθεση Bernard Bauduin και Laurent Blondeau κατά Renault SA	12
98/C 358/22	Υπόθεση C-362/98: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Οκτωβρίου 1998	12
98/C 358/23	Διαγραφή της υποθέσεως C-168/97	12
98/C 358/24	Διαγραφή της υποθέσεως C-5/98	12
98/C 358/25	Διαγραφή της υποθέσεως C-82/96	12
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
98/C 358/26	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση T-2/95, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης (Αντιντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 — Μεταλλικό ασβέστιο — Επανάληψη έρευνας αντιντάμπινγκ — Δικαιώματα άμυνας — Ομοειδές προϊόν — Ζημία — Συμφέρον της Κοινοτήτας — Αιτιολογία — Κατάχρηση εξουσίας — Αδυναμία επικλήσεως κανονισμού αντιντάμπινγκ κατά εισαγωγέα)	13

98/C 358/27	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση T-154/96, Christiane Chvatal και λοιποί κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιώδους τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)	13
98/C 358/28	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση T-13/97, Antoinette Losch κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιώδους τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)	14
98/C 358/29	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση T-155/97, Natural van Dam AG και Danser Container Line BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Εσωτερική ναυσιπλοΐα — Διαρθρωτική εξυγίανση — Προϋποθέσεις για τη δρομολόγηση νέων σκαφών — Αποκλεισμός)	15
98/C 358/30	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση T-164/97, Silvio Busacca και λοιποί κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιώδους τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)	15
98/C 358/31	Υπόθεση T-94/98: Αγωγή του A. Alferink κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 1998	16
98/C 358/32	Υπόθεση T-133/98: Προσφυγή της Hewlett Packard France κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 1998	16
98/C 358/33	Υπόθεση T-134/98: Προσφυγή της Hewlett Packard Europe BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 1998	17
98/C 358/34	Υπόθεση T-139/98: Προσφυγή της Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 7 Σεπτεμβρίου 1998	17
98/C 358/35	Υπόθεση T-141/98: Προσφυγή-αγωγή του Φιλίππου Πιέρρου κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	18
98/C 358/36	Υπόθεση T-148/98: Προσφυγή των J. G. Evans κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1998	19

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
98/C 358/37	Υπόθεση T-149/98: Προσφυγή της Société Générale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1998	20
98/C 358/38	Υπόθεση T-151/98: Προσφυγή του Conseil des Communes et Régions d'Europe κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1998	21
98/C 358/39	Υπόθεση T-152/98: Προσφυγή/αγωγή της Azienda Agricola «Ponte S. Pietro», Zardi Vincenzo και Clara κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ασκηθείσα στις 23 Σεπτεμβρίου 1998	21
98/C 358/40	Υπόθεση T-153/98: Προσφυγή/αγωγή των Associazione Nazionale Bieticoltori, Consorzio Nazionale Bieticoltori και Associazione Bieticoltori Italiani κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ασκηθείσα στις 23 Σεπτεμβρίου 1998	22
98/C 358/41	Υπόθεση T-154/98: Προσφυγή των εταιριών Asia Motor France κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1998	22
98/C 358/42	Υπόθεση T-156/98: Προσφυγή της RJB Mining plc κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998	23
98/C 358/43	Υπόθεση T-158/98: Προσφυγή των Bernard Bareyt κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998	24

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 24ης Σεπτεμβρίου 1998

στην υπόθεση C-132/96 (αίτηση της Pretura circondariale di Roma για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Antonio Stinco, Ciro Panfilo κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) ⁽¹⁾

(Σύνταξη γήρατος — Υπολογισμός του θεωρητικού ποσού της παροχής — Συνυπολογισμός του ποσού που απαιτείται για τη συμπλήρωση της ελαχίστης προβλεπόμενης από τον νόμο συντάξεως)

(98/C 358/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-132/96, με αντικείμενο αίτηση της Pretura circondariale di Roma (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Antonio Stinco και Ciro Panfilo, αφενός, και Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), αφετέρου, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο α), του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230 της 22.8.1983, σ. 6), και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 136 της 9.5.1992, σ. 1), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1248/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 136 της 9.5.1992, σ. 7), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους Η. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, P. J. G. Karteyn, J. L. Murray (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 24 Σεπτεμβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 46, παράγραφος 2, στοιχείο α), του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, και όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1248/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, έχει την έννοια ότι υποχρεώνει τον αρμόδιο φορέα, κατά τον προσδιορισμό του θεωρητικού ποσού της συντάξεως που χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού της επιμεριστικής αναλογούσας συντάξεως, να συνυπολογίζει ένα συμπλήρωμα που χρησιμεύει στο να φτάσει η καταβλητέα σύνταξη το προβλεπόμενο από την εθνική νομοθεσία ελάχιστο όριο.

⁽¹⁾ ΕΕ C 180 της 22.6.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-27/94: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1990 — Επιστροφές κατά την εξαγωγή κριθαριού)

(98/C 358/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-27/94, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: J. W. de Zwaan και J. S. van den Oosterkamp) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: T.

van Rijn), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 93/659/ΕΚ της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με την εκκαθάριση λογαριασμών των κρατών μελών για τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1990 (ΕΕ L 301 της 8.12.1993, σ. 13), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, G. F. Mancini (εισηγητή), P. J. G. Karstyn και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 76 της 12.3.1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-209/96: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόρειο κρέας)

(98/C 358/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-209/96, Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: J. E. Collins, επικουρούμενος από τον G. Barling, και από την H. Davies) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Macdonald Flett), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 96/311/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 1996, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1992, καθώς και για ορισμένες δαπάνες για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 117 της 14.5.1996, σ. 19), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett,

υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 269 της 14.9.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-232/96: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1992 και 1993 — Βόρειο κρέας — Σιτηρά)

(98/C 358/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-232/96, Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: C. de Salins και F. Pascal) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: X. Lewis), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 96/311/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 1996, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1992, καθώς και για ορισμένες δαπάνες για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 117 της 14.5.1996, σ. 19), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 269 της 14.9.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-233/96: Βασίλειο της Δανίας κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾**(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά
έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)**

(98/C 358/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

*(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημο-
σιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)*

Στην υπόθεση C-233/96, Βασίλειο της Δανίας (εκπρόσωπος: P. Biering) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: H. P. Hartvig), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 96/311/EK της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 1996, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1992, καθώς και για ορισμένες δαπάνες για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 117 της 14.5.1996, σ. 19), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Δανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 269 της 14.9.1996.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(πέμπτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-238/96: Ιρλανδία κατά Επιτροπής των
Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾**(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά
έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)**

(98/C 358/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

*(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημο-
σιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)*

Στην υπόθεση C-238/96, Ιρλανδία (εκπρόσωπος: M. A. Buckley, επικουρούμενος από την M. Finlay, SC, και τον D. Barni-

ville) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: X. Lewis), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 96/311/EK της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 1996, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1992, καθώς και για ορισμένες δαπάνες για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 117 της 14.5.1996, σ. 19), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 269 της 14.9.1996.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(πέμπτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-242/96: Ιταλική Δημοκρατία κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾**(ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικά
έτη 1992 και 1993 — Βόειο κρέας)**

(98/C 358/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

*(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημο-
σιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)*

Στην υπόθεση C-242/96, Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: U. Leanza, επικουρούμενος από τον M. Fiorilli) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. de March και P. Ziotti), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της απόφασης 96/311/EK της Επιτροπής, της 10ης Απριλίου 1996, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1992, καθώς και για ορισμένες δαπάνες για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 117 της 14.5.1996, σ. 19), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, J.-P. Puissochet και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett,

υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 294 της 5.10.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δευτέρο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-38/97 (αίτηση του Giudice di pace di Genova για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): *Autotrasporti Librandi Snc di Librandi F. & C. κατά Cuttica spedizioni e servizi internazionali Srl* (¹)

(Ανταγωνισμός — Οδικές μεταφορές — Διατίμηση — Κρατική ρύθμιση — Έννοιες γενικού συμφέροντος και δημοσίου συμφέροντος)

(98/C 358/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-38/97, με αντικείμενο αίτηση του Giudice di pace di Genova (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Autotrasporti Librandi Snc di Librandi F. & C. και Cuttica spedizioni e servizi internazionali Srl, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχεία στ) και ζ), 5, 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και των εννοιών του γενικού συμφέροντος και του δημοσίου συμφέροντος, το Δικαστήριο (δευτέρο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen (εισηγητή), πρόεδρο τιμήματος, G. F. Mancini και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Τα άρθρα 3, στοιχεία στ) και ζ), 5, 85, 86 και 90 της Συνθήκης δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να ορίζει, με ρύθμισή του, ότι τα κόμιστρα των οδικών μεταφορών εμπορευμάτων εγκρίνονται και καθίστανται εκτελεστά από τη δημόσια αρχή, βάσει προτάσεων κεντρικής επιτροπής, η οποία συντίθεται κατά πλειοψηφία από εκπροσώπους των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, και να επεκτείνει τα υποχρεωτικώς εφαρμοστέα επί συμβάσεων οδικής μεταφοράς εμπορευμάτων κόμιστρα σε άλλα είδη συμβάσεων, που αφορούν διαφορετικές υπηρεσίες, όπως ειδικότερα η σύμβαση αναθέσεως υπηρεσιών και το ναυ-

λοσύμφωνο, υπό την προϋπόθεση αφενός μεν ότι κατά τον καθορισμό των κομίστρων τηρούνται τα οριζόμενα στον νόμο κριτήρια δημοσίου συμφέροντος, αφετέρου δε ότι οι δημόσιες αρχές δεν εγκαταλείπουν τις εξουσίες τους σε ιδιώτες επιχειρηματίες, δεδομένου ότι, πριν εγκρίνουν τις προτάσεις αυτές, λαμβάνουν υπόψη τις παρατηρήσεις άλλων δημοσίων και ιδιωτικών οργάνων, δύνανται δε να καθορίσουν τα κόμιστρα και αντεπαγγέλτως.

- 2) Η χρησιμοποίησις από το Δικαστήριο στις αποφάσεις της 17ης Νοεμβρίου 1993, C-185/91, Reiff, και της 9ης Ιουνίου 1994, C-153/93, Delta Schiffahrts- und Speditionsgesellschaft, έννοια του γενικού συμφέροντος ισοδυναμεί με την έννοια του δημοσίου συμφέροντος που μνημονεύεται στην απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1995, C-96/94, Centro Servizi Spediporito.
- 3) Εναπόκειται στα μέρη κράτη μέλη να ορίζουν τα συγκεκριμένα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τη διατίμηση, όπως τα ισχύοντα στην ιταλική έννομη τάξη, στα δε εθνικά δικαστήρια να ελέγχουν αν τα οριζόμενα ως άνω κριτήρια τηρούνται.
- 4) Η δυνατότητα συνάψεως συλλογικών συμβάσεων, όπως οι προβλεπόμενες στο άρθρο 13 της υπουργικής απόφασης της 18ης Νοεμβρίου 1982, έστω και αν αυτές μπορούν ν' αντιταχθούν σε συναλλασσομένους που δεν τις έχουν υπογράψει, δεν άγει σε περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 85 της Συνθήκης.

(¹) ΕΕ C 94 της 22.3.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-71/97: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο)

(98/C 358/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-71/97, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Fernando Castillo de la Torre) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: Santiago Ortiz Vaamonde), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, αφενός, μη προβαίνοντας στον χαρακτηρισμό των ευπρόσβλητων ζωνών και μη κοινοποιώντας τους χαρακτη-

ρισμούς αυτούς στην Επιτροπή και, αφετέρου, μη θεσπίζοντας τους κώδικες ορθής γεωργικής πρακτικής και μη κοινοποιώντας τους στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας 91/676/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για την προστασία των υδάτων από τη νιτροορύπανση γεωργικής προέλευσης (ΕΕ L 375 της 31.12.1991, σ. 1), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, J. L. Murray (εισηγητή), G. Hirsch και K. M. Ιωάννου, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, αφενός, μη προβαίνοντας στον χαρακτηρισμό των ευπόσβλητων ζωνών και μη κοινοποιώντας τους χαρακτηρισμούς αυτούς στην Επιτροπή και, αφετέρου, μη θεσπίζοντας τους κώδικες ορθής γεωργικής πρακτικής για τις περιφερειακές Διοικήσεις, πλην εκείνων της Ανδαλουσίας, της Καντάβριας, της Μαδρίτης, της Mourcia, της Ναβάρρας και της Βαλένθιας, και μη κοινοποιώντας τους κώδικες αυτούς στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3 και 4 της οδηγίας 91/676/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για την προστασία των υδάτων από τη νιτροορύπανση γεωργικής προέλευσης.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 108 της 5.4.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση C-127/97 (αίτηση του Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Willi Burstein κατά Freistaat Bayern (¹)

(Άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ)

(98/C 358/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-127/97, με αντικείμενο αίτηση του Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Willi Burstein και Freistaat Bayern, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν περιορισμούς κυκλοφορίας

στην αγορά και χρήσεως μερικών επικινδύνων ουσιών και παρασκευασμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 178), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/173/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 85 της 5.4.1991, σ. 34), και του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, G. F. Mancini, P. J. G. Karteyn (εισηγητή) και G. Hirsch, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Saggio, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η τμή-όριο που καθορίζεται στο σημείο 23, πρώτη φράση, του παραρτήματος I της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν περιορισμούς κυκλοφορίας στην αγορά και χρήσεως μερικών επικινδύνων ουσιών και παρασκευασμάτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/173/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1991, έχει εφαρμογή στην PCP, τα άλατά της και τους εστέρες της, καθώς και στα παρασκευάσματα που παράγονται με τις ουσίες αυτές, αλλ' όχι στα προϊόντα που έχουν τύχει επεξεργασίας με τις ουσίες αυτές ή τα παρασκευάσματα αυτά.

(¹) ΕΕ C 181 της 14.6.1997.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 23ης Σεπτεμβρίου 1998

στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-332/96 και C-333/96 (αίτηση της Pretura circondariale di Roma για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Consorzio Nazionale Tabacchi Soc. Coop. a.r.l. (Conata) (C-332/96) και Agrindustria Srl (C-333/96) κατά Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) (¹)

(Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Ερώτημα προδήλως ταυτόσημο)

(98/C 358/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-332/96 και C-333/96, με αντικείμενο αίτηση της Pretura circondariale di Roma (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, Consorzio Nazionale Tabacchi Soc. Coop. a.r.l. (Conata) (C-332/96) και Agrindustria Srl (C-333/96) και, αφετέρου, Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3477/93 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1993, για τις γεωργικές ισοτιμίες που θα εφαρμοστούν στον τομέα του καπνού (ΕΕ L 317 της 18.12.1993, σ. 30), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C.

Rodríguez Iglesias, Πρόεδρος, C. Gulmann, H. Ragnemalm, M. Wathelet και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, L. Sevón (εισηγητής), και K. M. Ιωάννου, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischö, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 23 Σεπτεμβρίου 1998 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3477/93 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1993, για τις γεωργικές ισοτιμίες που θα εφαρμοστούν στον τομέα του καπνού.

(¹) ΕΕ C 354 της 23.11.1996.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Finanzgericht Düsseldorf με διάταξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση Peacock AG κατά Hauptzollamt Paderborn (Υπόθεση C-339/98)

(98/C 358/12)

Με διάταξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1998, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Σεπτεμβρίου 1998, το Finanzgericht Düsseldorf, τέταρτο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Peacock AG και Hauptzollamt Paderborn που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

«Έχει η σημείωση 5 Β του κεφαλαίου 84 της συνδυασμένης ονοματολογίας, όπως αυτή ισχυε από το 1990 έως το 1995, την έννοια ότι η μετάδοση δεδομένων, όπως αυτή μπορεί να γίνει με τις κάρτες δικτύου (¹) που περιγράφονται αναλυτικότερα στο σκεπτικό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ειδικό έργο, αλλά ως επεξεργασία στοιχείων και ότι, κατά συνέπεια, το εμπόρευμα αυτό πρέπει να καταταγεί στη δασμολογική κλάση 84.73;»

(¹) Πρόκειται ειδικότερα για τις κάρτες προσαρμογής δικτύου Ethernet NE2000 και NE5500 της εταιρείας Microdypne Corp.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Pinerolo (Ιταλία) με διάταξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1998 στην υπόθεση Renato Collino και Luisella Chiappero κατά Telecom Italia Spa (Υπόθεση C-343/98)

(98/C 358/13)

Με διάταξη της 3ης Σεπτεμβρίου 1998, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Σεπτεμβρίου 1998, η Pretura Circondariale di Pinerolo (Ιταλία), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Renato Collino

και Luisella Chiappero αφενός και Telecom Italia SpA αφετέρου, που εκκρεμεί ενώπιόν της, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

A) Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ (¹), όπως ορίζεται στο άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, η περίπτωση της εξ επαχθούς αιτίας μεταβίβασης, η οποία επιτράπηκε με νόμο του κράτους και πραγματοποιήθηκε με υπουργική απόφαση, μιας επιχειρήσεως, της οποίας φορέας ήταν δημόσιος οργανισμός που ήταν άμεσο δημιούργημα του Δημοσίου, προς ιδιωτική εταιρεία της οποίας το σύνολο των μετοχών ανήκει σε άλλο δημόσιο οργανισμό, όταν η δραστηριότητα την οποία αφορά η μεταβίβαση έχει ανατεθεί στην ιδιωτική εταιρεία κατά διοικητική παραχώρηση;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα Α:

B1) Πρέπει, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ, να θεωρηθεί υποχρεωτική η συνέχιση της εργασιακής σχέσεως με τον αποκτώντα την επιχείρηση, με συνέπεια να λαμβάνεται υπόψη η προϋπηρεσία του εργαζομένου από την ημερομηνία της προσλήψεώς του από τον μεταβιβάζοντα και να υφίσταται δικαίωμα εκκαθαρίσεως ενός ενιαίου τελευταίου μισθού, για τον οποίο να λαμβάνεται υπόψη ως ενιαία περίοδος το διάστημα κατά το οποίο εργάστηκε ο εργαζόμενος στον μεταβιβάζοντα και στον αποκτώντα;

B2) Έχει, εν πάση περιπτώσει, το προαναφερθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, την έννοια ότι μεταξύ των «δικαιωμάτων» του εργαζομένου που μεταβιβάζονται στον αποκτώντα την επιχείρηση καταλέγονται και ορισμένα οφέλη ή πλεονεκτήματα που έχει αποκτήσει ο εργαζόμενος έναντι του μεταβιβάζοντος, όπως είναι η προϋπηρεσία, εφόσον από την προϋπηρεσία αυτή εξαρτώνται, σύμφωνα με τη συλλογική ρύθμιση εργασίας που ισχύει για τον αποκτώντα, δικαιώματα οικονομικής φύσεως;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal da Comarca de Setúbal, τρίτο τμήμα αστικών υποθέσεων, με διάταξη της 15ης Ιουλίου 1998, στην υπόθεση Vitor Manuel Mendes Ferreira και Maria Clara Delgado Correia Ferreira, σύζυγός του, κατά Companhia de Seguros Mundial Confiança S.A. (Υπόθεση C-348/98)

(98/C 358/14)

Με διάταξη της 15ης Ιουλίου 1998, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, το Tribunal da Comarca de Setúbal, τρίτο τμήμα αστικών υποθέσεων, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, αφενός, Vitor Manuel Mendes Ferreira και Maria Clara Delgado Correia Ferreira, σύζυγός του, και, αφετέρου, Companhia de Seguros Mundial Confiança S.A., που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την

έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Επιβάλλει το άρθρο 3 της οδηγίας 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾ να καλύπτει η υποχρεωτική ασφάλιση για την αστική ευθύνη που απορρέει από την χρήση και κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και τις βλάβες που προκαλούνται στα μέλη της οικογένειας του ασφαλισθέντος ή του οδηγού του οχήματος, ακόμα και όταν αυτά τα μέλη οικογένειας μεταφέρονται δωρεάν και όταν υφίσταται μόνον αντικειμενική αστική ευθύνη, χωρίς να υπάρχει υπαιτιότητα, ή μπορεί ένα κράτος μέλος να αποκλείει σε τέτοιες περιπτώσεις τη χορήγηση οποιασδήποτε αποζημίωσης;
- 2) Εφαρμόζονται τα κατώτατα όρια όσον αφορά το ασφαλισθέν ποσό που έχουν καθορισθεί με την παράγραφο 2 του άρθρου 1 της εν λόγω οδηγίας 84/5/ΕΟΚ και σε καταστάσεις όπου υφίσταται αντικειμενική αστική ευθύνη, χωρίς να υπάρχει υπαιτιότητα, ή μπορεί ένα κράτος μέλος να θεσμοθετήσει υπό την έννοια ότι, όταν δεν υφίσταται υπαιτιότητα του οδηγού του οχήματος από το οποίο προκλήθηκε το ατύχημα, τα ανώτατα όρια της αποζημίωσης που πρέπει να καταβληθεί θα είναι μικρότερα αυτών των κατωτάτων ορίων;
- 3) Οφείλει ένα εθνικό δικαστήριο να ερμηνεύσει το εσωτερικό του δίκαιο κατά τρόπο ώστε να καταστήσει τούτο σύμφωνο προς τις διατάξεις μιας οδηγίας, και τούτο είτε σε περίπτωση εσφαλμένης μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της εν λόγω οδηγίας είτε σε περίπτωση διατηρήσεως σε ισχύ υφισταμένων κανόνων του εσωτερικού δικαίου;
- 4) Οφείλει ένα εθνικό δικαστήριο να πράξει κάτι τέτοιο, έστω και όταν η ερμηνεία αυτή είναι αντίθετη προς την έννοια και το περιεχόμενο, όπως γενικώς νοούνται, των κανόνων του εσωτερικού του δικαίου ή, όταν τέτοια ερμηνεία είναι σύμφωνη προς τις προθέσεις του εθνικού νομοθέτη ο οποίος, όμως, δεν μπόρεσε να τις υλοποιήσει στο κείμενο του νόμου;
- 5) Οφείλει επιπλέον ένα εθνικό δικαστήριο να προβεί σε ερμηνεία σύμφωνη με τις διατάξεις της κοινοτικής οδηγίας ακόμα και στο πλαίσιο μιας διαφοράς όπου εμπλέκονται μόνον ιδιώτες;
- 6) Οφείλει επιπλέον ένα εθνικό δικαστήριο να προβεί σε ερμηνεία του εσωτερικού του δικαίου σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 της οδηγίας 90/232/ΕΟΚ⁽²⁾, ακόμα και σε περίπτωση ατυχήματος που έχει συμβεί πριν την παρέλευση της προθεσμίας που έχει τεθεί στο οικείο κράτος μέλος για την προσαρμογή του εσωτερικού του δικαίου προς τον εν λόγω κανόνα;
- 7) Σε περίπτωση όπου δεν θα ήταν δυνατό να ερμηνευθεί το εσωτερικό δίκαιο κατά τρόπο ώστε να είναι αυτό σύμφωνο προς τις διατάξεις μιας οδηγίας, υποχρεώνει η υπεροχή του κοινοτικού δικαίου ένα εθνικό δικαστήριο να αποκλείσει την εφαρμογή των κανόνων εσωτερικού δικαίου του που είναι ασύμβατοι με την οδηγία, και τούτο έστω και αν πρόκειται για μια διαφορά όπου εμπλέκονται μόνον ιδιώτες;

⁽¹⁾ ΕΕ L 8 της 11.1.1984, σ. 17.

⁽²⁾ ΕΕ L 129 της 19.5.1990, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά (τέταρτο τριμελές τμήμα), με απόφαση της 29ης Μαΐου 1998, στην υπόθεση Henkel Hellas ABEE κατά Ελληνικού Δημοσίου

(Υπόθεση C-350/98)

(98/C 358/15)

Με απόφαση της 29ης Μαΐου 1998, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά (τέταρτο τριμελές τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, Henkel Hellas ABEE, και Ελληνικού Δημοσίου, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Εάν ο επιβαλλόμενος από την Ελληνική Πολιτεία, σύμφωνα με το άρθρο 42 παράγραφος 6 του νόμου 2065/1992, φόρος είναι ταυτόσημος με τον, από το άρθρο 4 της οδηγίας 66/335/ΕΟΚ⁽¹⁾ της 17.7.1969, όπως μεταγενεστέρως τροποποιήθηκε, προβλεπόμενο φόρο εισφοράς, ενόψει και του ότι την 1.7.1984 δεν υπήρχε τέτοιος φόρος εισφοράς στην Ελλάδα; και
- 2) σε καταφατική περίπτωση, εάν επιτρέπεται ο συντελεστής του φόρου αυτού, ενόψει και των δημοσιονομικών ιδιαιτεροτήτων της Ελλάδας, να υπερβαίνει το από την ανωτέρω κοινοτική οδηγία ποσοστό του 1 %.

⁽¹⁾ Η αναφορά στην οδηγία 66/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου είναι λανθασμένη — πρόκειται για την οδηγία 69/335/ΕΟΚ — ΕΕ Ειδ. Εκδ. 09/001, σ. 20.

Αίτηση αναιρέσεως των Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και του Jean-Jacques Goupil, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, κατά της απόφασης της 16ης Ιουλίου 1998, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-199/96 όπου διάδικοι ήταν τα Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και ο Jean-Jacques Goupil, αφενός, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αφετέρου

(Υπόθεση C-352/98 P)

(98/C 358/16)

Τα Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και ο Jean-Jacques Goupil, εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Παρισίου Jean-Pierre Spitzer και Yves-Marie Moray, άσκησαν ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Σεπτεμβρίου 1998 αναιρέση κατά της απόφασης της 16ης Ιουλίου 1998, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-199/96, στην οποία διάδικοι ήταν τα Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και ο Jean-Jacques Goupil, αφενός, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αφετέρου.

Οι αναιρεσειόντες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, της 16ης Ιουλίου 1998⁽¹⁾,
- να δεχθεί το σύνολο των αιτημάτων των αναιρεσειόντων, δηλαδή:
 - να κρίνει παραδεκτό και βάσιμο το αίτημα των αναιρεσειόντων,
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημιώσεις ύψους 152 867 090 γαλλικών φράγκων (FFR) στα Laboratoires pharmaceutiques Bergaderm SA και ύψους 161 309 995,33 FFR στον Jean-Jacques Gourpil προσωπικώς,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η σχετική διάταξη της δεκάτης ογδόης οδηγίας για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο των παρατηρημάτων II, III, VI και VII της οδηγίας 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου (95/34/ΕΚ, στο εξής: οδηγία προσαρμογής)⁽²⁾ έχει νομοθετικό χαρακτήρα: Δεδομένου ότι ο Gourpil είναι ο μοναδικός κάτοχος διπλώματος ευρεσιτεχνίας το οποίο αφορά την πρόσμιξη σε αντιηλιακή κρέμα φυσικών αιθερίων ελαίων λεμονιού που περιέχουν 5-MOP, η εν λόγω πράξη αφορά άμεσα και ατομικά την εταιρεία του Bergaderm η οποία είναι και η μόνη θυγόμενη.
- Προφανής πλάνη εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου όσον αφορά το πταίσμα της Επιτροπής: Αντιθέτως προς το περιεχόμενο της σχετικής διατάξεως της οδηγίας, από όλες τις διαθέσιμες επιστημονικές μελέτες προκύπτει ότι το τελικό προϊόν Bergasol είναι αβλαβές και αποτελεσματικό. Με τη στάση που ακολούθησε η Επιτροπή, η οποία εκουσίως αγνόησε την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, ενίσχυσε τους βιομηχανικούς ανταγωνιστές της Bergaderm.

(Επικουρικώς)

- Παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε παραβίαση ανώτερου κανόνα δικαίου προστατεύοντος τους ιδιώτες: Στο πλαίσιο της οδηγίας «καλλυντικά προϊόντα»⁽³⁾, η Επιτροπή δεν έχει διακριτική ευχέρεια, δεδομένου ότι οφείλει να ακολουθεί μία αυστηρή διαδικασία διαβουλεύσεων και εγχειρίσεων, η παραμικρή παραβίαση της οποίας θεμελιώνει ευθύνη της. Στην προκειμένη περίπτωση
- οφείλει να προσφύγει στο Συμβούλιο μετά την αρνητική γνώμη της επιτροπής προσαρμογής, της 1ης Ιουνίου 1992 ή, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο, ελλείψει γνώμης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10 της οδηγίας «καλλυντικά προϊόντα».

- οφείλει να συνεργαστεί ευρέως και, κυρίως, αποτελεσματικώς με τον Gourpil και τους πολυάριθμους επιστήμονες από πολλές χώρες οι οποίοι αποδεικνύουν διαρκώς το αβλαβές και την αποτελεσματικότητα του Bergasol.

Ο αποκλεισμός από την αγορά υπερβαίνει τα όρια των φυσιολογικών κινδύνων που αναπόσπαστα συνδέονται με τη συγκεκριμένη οικονομική δραστηριότητα, πολύ περισσότερο όταν ουδόλως δικαιολογείται για λόγους δημόσιας υγείας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 299 της 26.9.1998, σ. 32.

⁽²⁾ ΕΕ L 167 της 18.7.1995, σ. 19.

⁽³⁾ Οδηγία 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, ΕΕ L 262 της 27.9.1976, σ. 169.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση C-355/98)

(98/C 358/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Μαρία Πατακιά, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- (1) να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, θεσπίζοντας διατάξεις, στο πλαίσιο του νόμου της 10ης Απριλίου 1990 σχετικά με τις επιχειρήσεις φρουρήσεως, τις επιχειρήσεις ασφαλείας και τις εσωτερικές υπηρεσίες φρουρήσεως,

α) οι οποίες εξαρτούν την εκμετάλλευση επιχειρήσεως, η οποία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω νόμου, από προηγούμενη άδεια η οποία αφορά ορισμένες προϋποθέσεις, ήτοι:

- την υποχρέωση της επιχειρήσεως φρουρήσεως να έχει μια έδρα εργασιών στο Βέλγιο·

- την υποχρέωση των προσώπων τα οποία

- αναλαμβάνουν την πραγματική διεύθυνση της επιχειρήσεως φρουρήσεως, ή της εσωτερικής υπηρεσίας φρουρήσεως, ή

- εργάζονται εντός ή για λογαριασμό μιας τέτοιας επιχειρήσεως ή ασκούν τις δραστηριότητές της, εξαιρουμένου του απασχολούμενου εντός των γραφείων της επιχειρήσεως προσωπικού το οποίο ασκεί διοικητικά ή λογιστικά καθήκοντα,

να έχουν την κατοικία τους ή, ελλείψει κατοικίας, τη συνήθη διαμονή τους στο Βέλγιο·

- την υποχρέωση επιχειρήσεως, εγκατεστημένης εντός άλλου κράτους μέλους, να διαθέτει άδεια χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα δικαιολογητικά και οι εγγυήσεις που ήδη παρέσχε η επιχείρηση για την άσκηση της δραστηριότητάς της εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως·

β) οι οποίες επιβάλλουν σε κάθε πρόσωπο που επιθυμεί να ασκήσει δραστηριότητα φρουρήσεως ή να παράσχει εσωτερική υπηρεσία φρουρήσεως στο Βέλγιο την έκδοση δελτίου ταυτότητας κατά τον νόμο αυτό·

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης·

(2) να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Περιορισμοί της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ):

Η απαίτηση διατηρήσεως της έδρας εργασιών στο Βέλγιο, καίτοι δεν υπονοεί την πρωτεύουσα εγκατάσταση, πράγμα που συνάγεται μάλλον από τη βελγική απόφαση, αντιστοιχεί τουλάχιστον στην απαίτηση δευτερεύουσας εγκαταστάσεως. Η απαίτηση άδειας για την άσκηση των δραστηριοτήτων επιχειρήσεως φρουρήσεως, καθώς και η απαίτηση εγκρίσεως για την άσκηση των δραστηριοτήτων επιχειρήσεως ασφαλείας, όπως προβλέπονται από τη βελγική νομοθεσία, συνιστούν αυτές καθαυτές περιορισμούς της ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών, ειδικότερα όσον αφορά τις δραστηριότητες επιχειρήσεως ασφαλείας για τις οποίες δεν εφαρμόζεται η προϋπόθεση της διατηρήσεως έδρας εργασιών στο Βέλγιο. Ακόμη και αν το Δικαστήριο έκρινε ότι η προϋπόθεση άδειας, ή αντιστοίχως εγκρίσεως, εξακολουθούσε να είναι απαραίτητη, το άρθρο 59 της Συνθήκης επιβάλλει, εν πάση περιπτώσει, ακόμη και όσον αφορά τις επαγγελματικές δραστηριότητες οι οποίες δεν έχουν ρυθμιστεί σε κοινοτικό επίπεδο, στο κράτος μέλος προορισμού της παροχής των υπηρεσιών να λαμβάνει τουλάχιστον υπόψη τα δικαιολογητικά και τις εγγυήσεις που παρασχέθηκαν ήδη από τον παρέχοντα τις υπηρεσίες για την άσκηση της δραστηριότητάς του εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως.

Όσον αφορά την απαίτηση κατοχής δελτίου ταυτότητας, οι διατυπώσεις που πρέπει να εκπληρωθούν, η υποχρέωση του ενδιαφερομένου να απευθυνθεί σε βελγικές

αρχές οι οποίες συχνά είναι πολύ απομακρυσμένες, οι δαπάνες και οι προθεσμίες είναι λόγοι για τους οποίους μπορεί να θεωρηθεί ότι η απαίτηση αυτή συνιστά περιορισμό, εφόσον προβλέπεται και για το προσωπικό επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε άλλη χώρα, προκειμένου να παράσχει υπηρεσίες στο Βέλγιο.

Καίτοι η άσκηση δραστηριοτήτων στον τομέα των ιδιωτικών υπηρεσιών ασφαλείας προϋποθέτει τη δυνατότητα κατοχής όπλων, η οποία καθιστά οπωσδήποτε αναγκαίους τους ελέγχους των δημοσίων αρχών, η κατοχή όπλων δεν εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των υπηρεσιών δημοσίας τάξεως και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να αποτελέσει επιχείρημα το οποίο συνηγορεί υπέρ του συμπεράσματος ότι πρόκειται για συμμετοχή στην άσκηση δημοσίας εξουσίας υπό την έννοια των άρθρων 55 και 66 της Συνθήκης ΕΚ.

Η δημόσια τάξη και η δημόσια ασφάλεια, υπό την έννοια των άρθρων 56 και 66 της Συνθήκης ΕΚ, δεν υποδηλώνουν ούτε την ύπαρξη «αποκλειστικού τομέα» ούτε τη δυνατότητα αναφοράς σε «ορισμένο κίνδυνο». Η Επιτροπή φρονεί ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν είναι προφανής η ύπαρξη παρούσας, πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής. Ο αυστηρός έλεγχος της υποδομής, κυρίως των εγκαταστάσεων και των μητρώων των όπλων, μπορεί, πάντως, να διασφαλιστεί και στην αλλοδαπή. Συναφώς, αρκεί η οικεία επιχείρηση να συναινεί στη διεξαγωγή επιτοπίων ελέγχων. Ελλείψει της συναίνεσής αυτής, η άρνηση χορηγήσεως ή η ανάκληση της άδειας ασκήσεως των δραστηριοτήτων φρουρήσεως στο βελγικό έδαφος θα ήταν δικαιολογημένη.

Τέλος, η Επιτροπή παραπέμπει στην ερμηνευτική ανακοίνωσή της σχετικά με την ελεύθερη διασυνοριακή κυκλοφορία των υπηρεσιών⁽¹⁾. Η Επιτροπή δεν αντιτίθεται στην απαίτηση άδειας ή, αντιστοίχως, εγκρίσεως στην περίπτωση κατά την οποία το κράτος εγκαταστάσεως δεν προβλέπει σύστημα άδειας για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις ασφαλείας. Αντιθέτως, η θέση της Βελγικής Κυβερνήσεως καταλήγει τόσο στην άρνηση του αμέσου αποτελέσματος του άρθρου 59 της Συνθήκης όσο και στην πλήρη εξάρτηση από την ύπαρξη διοικητικής συνεργασίας στον τομέα αυτόν ή ακόμη από την έκδοση κοινοτικής πράξεως καθορίζουσας, έναντι των εθνικών αρχών, τις σχετικές υποχρεώσεις.

Ομοίως, η απαίτηση δελτίου ταυτότητας εκδιδόμενου από το βελγικό Υπουργείο Εσωτερικών είναι δυσανάλογη. Πράγματι, εάν η αστυνομία προτίθεται να αναζητήσει τους υπευθύνους για τις παρατυπίες κατά την άσκηση των δραστηριοτήτων φρουρήσεως ή εάν κάποιος ιδιώτης προτίθεται να καταγγείλει τις εν λόγω παρατυπίες, η αστυνομία διαθέτει, με το διαβατήριό ή την ταυτότητα, όλα τα αναγκαία μέσα εντοπισμού.

- Περιορισμός της ελευθερίας εγκαταστάσεως (άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΚ):

Από τις διευκρινίσεις των βελγικών αρχών προκύπτει ότι, στη μεγάλη πλειονότητα των περιπτώσεων, μία επι-

χείριση φρουρήσεως δεν μπορεί παρά να επιλέξει Βέλγο υπήκοο που διαμένει για ορισμένη χρονική διάρκεια στο Βέλγιο, παρέχοντας έτσι στις βελγικές αρχές τη δυνατότητα διενεργείας των διαγνωστικών εξετάσεων (screening) που κρίνονται αναγκαίες, όχι όμως, και ένα πρόσωπο που έχει ασκήσει δραστηριότητες εκμεταλλεύσεως παρεμφερούς επιχειρήσεως εντός άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προϋπόθεση διαμονής συνιστά έμμεση διάκριση η οποία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί παρά δυνάμει του άρθρου 56 της Συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή φρονεί πάντως ότι ο περιορισμός αυτός απορρέει από θεωρήσεις διοικητικού χαρακτήρα οι οποίες δεν μπορούν να τον δικαιολογήσουν.

— Περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων (άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ):

Η προϋπόθεση της διαμονής στο Βέλγιο εμποδίζει τους εργαζομένους που κατοικούν σε άλλες χώρες να απασχοληθούν σε επιχείρηση φρουρήσεως ή ασφαλείας ή να ασκήσουν τις δραστηριότητες εσωτερικής υπηρεσίας φρουρήσεως μιας επιχείρησης στο Βέλγιο. Προς αντίκρουση του επιχειρήματος που αντλείται από την υποτιθέμενη ανάγκη ελέγχου, η Επιτροπή επαναλαμβάνει την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε όσον αφορά το άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΚ.

(¹) ΕΕ C 334 της 9.12.1993, σ. 3.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Immigration Adjudicator, με διάταξη της 25ης Σεπτεμβρίου 1998, στην υπόθεση Arben Kaba κατά Secretary of State for the Home Department

(Υπόθεση C-356/98)

(98/C 358/18)

Με διάταξη της 25ης Σεπτεμβρίου 1998, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Οκτωβρίου 1998, ο Immigration Adjudicator, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Arben Kaba και Secretary of State for the Home Department, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακολούθων ερωτημάτων:

1. Αποτελεί «κοινωνικό πλεονέκτημα» κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου (¹) το δικαίωμα υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση άδειας διαμονής αορίστου διαρκείας στο Ηνωμένο Βασίλειο και το δικαίωμα να εξεταστεί η αίτηση αυτή;
2. Συνιστά παράνομη δυσμενή διάκριση αντιβαίνουσα στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ)

αριθ. 1612/68 η προϋπόθεση που επιβάλλεται στις συζύγους κοινοτικών υπηκόων να έχουν διαμείνει στο Ηνωμένο Βασίλειο επί τετραετία για να μπορούν να υποβάλλουν επιτυχώς αίτηση χορήγησης άδειας διαμονής αορίστου διαρκείας στο Ηνωμένο Βασίλειο (βλέπε παράγραφο 255 του United Kingdom Immigration Rules, House of Commons Paper 395), συγκρινόμενη με την προϋπόθεση της 12μηνης διαμονής πριν από την υποβολή τέτοιας αιτήσεως που ισχύει για τους συζύγους υπηκόων του ΗΒ και συζύγους προσώπων που βρίσκονται και είναι εγκατεστημένα στο Ηνωμένο Βασίλειο (παράγραφος 287 του United Kingdom Immigration Rules, House of Commons Paper 395);

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33).

Αίτηση του Court of Appeal, London, προς το Δικαστήριο που υποβλήθηκε με διάταξη εκδοθείσα στις 13 Μαΐου 1998 στην υπόθεση The Queen κατά Secretary of State of the Home Department, ex parte: Nana Yaa Konadu Yiadom, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως

(Υπόθεση C-357/98)

(98/C 358/19)

Με διάταξη της 13 Μαΐου 1998, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Οκτωβρίου 1998, το Court of Appeal, London, στο πλαίσιο της διαφοράς The Queen κατά Secretary of State for the Home Department, ex parte: Nana Yaa Konadu Yiadom που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Έχουν εφαρμογή αμφότερα τα άρθρα 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών τα οποία δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16) σε αποφάσεις περί εισόδου στην επικράτεια κράτους μέλους ή οι αποφάσεις περί εισόδου καλύπτονται μόνον από τις διατάξεις του άρθρου 8;
2. Αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι το άρθρο 8, όχι όμως το άρθρο 9, της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ έχει εφαρμογή σε αποφάσεις περί εισόδου στην επικράτεια κράτους μέλους, πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 8 με τις διατάξεις του εθνικού νόμου βάσει των οποίων παρέχεται στον υπήκοο κράτους μέλους στον οποίο δεν επιτρέπεται η είσοδος σε άλλο κράτος μέλος για λόγους εθνικής ασφαλείας το δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου το οποίο μπορεί να ασκηθεί μόνον εφόσον ο ενδιαφερόμενος δεν ευρίσκεται πλέον στο οικείο κράτος μέλος;

3. Για τους σκοπούς του άρθρου 8 ή/και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ, όταν το εθνικό δίκαιο:

- επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές, ως εναλλακτική λύση στην κράτηση, να χορηγούν «προσωρινή άδεια εισόδου» σε υπήκοο άλλου κράτους μέλους ο οποίος δεν έχει κανονική άδεια διαμονής στην επικράτεια του κράτους μέλους υποδοχής, χωρίς να χορηγήσουν στο άτομο αυτό, βάσει του εθνικού δικαίου, «είσοδο» στο οικείο κράτος μέλος, και
- επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές να χορηγούν στον ενδιαφερόμενο προσωρινή άδεια εισόδου έως ότου συμπληρώσουν τις έρευνές τους επί του ζητήματος αν τα πραγματικά περιστατικά δικαιολογούν ή όχι μέτρα προς απομάκρυνση του ατόμου αυτού από το κράτος μέλος για λόγους δημοσίας τάξεως,

είναι η συνακόλουθη απόφαση περί «αρνήσεως εισόδου» του ατόμου αυτού και της απομακρύνσεώς του από την επικράτεια του κράτους μέλους για λόγους δημοσίας τάξεως απόφαση περί εισόδου στην επικράτεια του κράτους μέλους ή απόφαση περί απελάσεως από την επικράτεια του κράτους μέλους;

4. Είναι η απάντηση στο ερώτημα 3 διαφορετική αν η εθνική νομοθεσία επιτρέπει στις αρμόδιες εθνικές αρχές να αίρουν τους περιορισμούς απασχολήσεως οι οποίοι είχαν επιβληθεί αρχικά ως όρος για μια τέτοια προσωρινή άδεια εισόδου, και επιτρέπει στις αρχές αυτές να ενεργήσουν κατ' αυτόν τον τρόπο αφού έχει ληφθεί η απόφαση να μην χορηγηθεί άδεια εισόδου στην εθνική επικράτεια, ενώ εκκρεμεί η απόφαση σε διαδικασία δικαστικού ελέγχου με αίτημα την ακύρωση της αρνήσεως αυτής;
5. Μπορεί η χρονική περίοδος που παρείλθε προς λήψη της αποφάσεως (α) περί «αρνήσεως εισόδου» ή/και (β) προς εφαρμογή μιας τέτοιας αποφάσεως με την πραγματική απομάκρυνση του ενδιαφερομένου από την επικράτεια του κράτους μέλους να επηρεάζει την απάντηση στο ερώτημα 3 και αν ναι, υπό ποια έννοια;
6. Μπορεί, αντιθέτως, το ότι η καθυστέρηση εφαρμογής της αποφάσεως περί «αρνήσεως εισόδου» οφείλεται στην αμφισβήτηση της νομιμότητάς της να επηρεάζει την απάντηση στο ερώτημα 5 και αν ναι, υπό ποια έννοια;

(¹) Οδηγία 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 16).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 1998

(Υπόθεση C-358/98)

(98/C 358/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa και τη Μαρία Πατακιά, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, rue Alcide de Gasperi, κτίριο Wagner, άσκησε στις 2 Οκτωβρίου 1998 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, εξαρτώντας — βάσει των άρθρων 1 και 6 του νόμου 82/1994, της 25ης Ιανουαρίου 1994 — από την εγγραφή στα μητρώα που ορίζει το άρθρο 1 του ίδιου νόμου την εκ μέρους επιχειρηματιών εγκαταστημένων σε άλλα κράτη μέλη παροχή υπηρεσιών σχετικών με τις δραστηριότητες καθαριότητας, απολυμάνσεως, εξολοθρεύσεως εντόμων και παρασίτων, εξολοθρεύσεων ποντικών, καθώς και με δραστηριότητες εξυγιάνσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 59 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας;
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την Επιτροπή, η υποχρέωση εγγραφής στο μητρώο των επιχειρήσεων και οι βαριές κυρώσεις που προβλέπονται σε περίπτωση μη εκπληρώσεως της υποχρέωσης αυτής, συνιστούν προφανή παράβαση του άρθρου 59 της Συνθήκης που επιβάλλει την κατάργηση όλων των περιορισμών στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών εντός της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6 του νόμου 82/1994, προβλέποντας ποινικές κυρώσεις για την άσκηση δραστηριοτήτων καθαριότητας εκ μέρους επιχειρήσεων μη εγγεγραμμένων στο μητρώο και προβλέποντας την ακυρότητα των συμβάσεων που έχουν συναφθεί με αυτές, καθώς και διοικητικές κυρώσεις για τους αποδέκτες των υπηρεσιών καθαριότητας που παρέχουν οι μη εγγεγραμμένες επιχειρήσεις, έχει ως συνέπεια ότι η εγγραφή στο μητρώο των επιχειρήσεων να αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση για την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων καθαριότητας, απολυμάνσεως και παρόμοιων δραστηριοτήτων στην ιταλική επικράτεια.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η υποχρέωση εγγραφής, στο μέτρο που εφαρμόζεται και στους επιχειρηματίες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στα άλλα κράτη μέλη, όχι όμως στην Ιταλία, απαγορεύει ή εν πάση περιπτώσει εμποδίζει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 60 της Συνθήκης.

**Αίτηση του Conseil de Prud'hommes de Bobigny (Γαλλία)
προς το Δικαστήριο που υποβλήθηκε με απόφαση εκδο-
θείσα στις 2 Ιουλίου 1998 στην υπόθεση Bernard Bauduin
και Laurent Blondeau κατά Renault SA**

(Υπόθεση C-360/98)

(98/C 358/21)

Με απόφαση της 2ας Ιουλίου 1998, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 1998, το Conseil de Prud'hommes de Bobigny (Γαλλία), στο πλαίσιο της διαφοράς Bernard Bauduin και Laurent Blondeau κατά Renault SA που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

«Είναι το άρθρο 18 της συμφωνίας της 5ης Ιουλίου 1991 συμβατό προς τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, ειδικότερα δε προς το άρθρο 119 της Συνθήκης της Ρώμης;»

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις
9 Οκτωβρίου 1998**

(Υπόθεση C-362/98)

(98/C 358/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Pieter Jan Kuijper, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 9 Οκτωβρίου 1998 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 93/103/EK⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας κατά την εργασία στα αλιευτικά σκάφη, ή/και παραλείποντας να πληροφορήσει την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.
- β) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών

να τηρούν τις προβλέπομενες προθεσμίες για τη μεταφορά των οδηγιών στο εσωτερικό τους δίκαιο. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 23 Νοεμβρίου 1995 χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία την οποία αφορά το αίτημα της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 307 της 13.12.1993, σ. 1.

Διαγραφή της υποθέσεως C-168/97⁽¹⁾

(98/C 358/23)

Με διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 1998, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-168/97 (αίτηση του High Court of Justice, Queen's Bench Division, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Queen κατά Secretary of State for Defence, ex parte: Terence Perkins.

⁽¹⁾ ΕΕ C 199 της 28.6.1997.

Διαγραφή της υποθέσεως C-5/98⁽¹⁾

(98/C 358/24)

Με διάταξη της 25ης Σεπτεμβρίου 1998, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-5/98 (αίτηση του tribunal de grande instance d'Angoulême για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Otor Godard SA κατά Administration des Impôts.

⁽¹⁾ ΕΕ C 72 της 7.3.1998.

Διαγραφή της υποθέσεως C-82/96⁽¹⁾

(98/C 358/25)

Με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1998, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-82/96 (αίτηση του High Court of Justice, Queen's Bench Division, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Queen κατά Secretary of State for Trade and Industry ex parte: The Consumers' Association και Which (?) Ltd.

⁽¹⁾ ΕΕ C 145 της 18.5.1996.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση T-2/95, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης⁽¹⁾

(Αντιντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2423/88 — Μεταλλικό ασβέστιο — Επανάληψη έρευνας αντιντάμπινγκ — Δικαιώματα άμυνας — Ομοειδές προϊόν — Ζημία — Συμφέρον της Κοινότητας — Αιτιολογία — Κατάχρηση εξουσίας — Αδυναμία επικλήσεως κανονισμού αντιντάμπινγκ κατά εισαγωγή)

(98/C 358/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-2/95, Industrie des poudres sphériques, με έδρα το Annemasse (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τη Chantal Nomège, δικηγόρο Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης (εκπρόσωποι: αρχικώς Ramón Torrent και Jorge Monteiro, μετά Ramón Torrent και Yves Cretien, και στη συνέχεια Ramón Torrent, Antonio Tanca και Philip Bentley), υποστηριζομένου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Nicholas Khan και Xavier Lewis), την Pechiney électrometallurgie, με έδρα το Courbevoie (Γαλλία), και τη Chambre syndicale de l'électrometallurgie et de l'électrochimie, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες αρχικώς από τους Jacques-Philippe Gunther και Hubert de Broca, δικηγόρους Παρισίων, και στη συνέχεια μόνον από τον δικηγόρο Gunther, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch και Wolter, 11, rue Goethe, αντικείμενο να ακυρωθεί ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2557/94 του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1994, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ρωσίας (ΕΕ L 270 της 21.10.1994, σ. 27), και επικουρικώς, να αναγνωριστεί η αδυναμία επικλήσεως του κανονισμού αυτού κατά της προσφεύγουσας, το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas, R. M. Moura Ramos και M. Jaeger, δικαστές, γραμματείς: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, και A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα Pechiney électrometallurgie.

3) Η Chambre syndicale de l'électrometallurgie et de l'électrochimie και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(1) ΕΕ C 54 της 4.3.1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 1998

στην υπόθεση T-154/96, Christiane Chvatal και λοιποί κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινοότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιαστικού τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)

(98/C 358/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-154/96, Christiane Chvatal και λοιποί, υπάλληλοι του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τον Jean Noël Louis, τον Thierry Demasseure και, αρχικά, την Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Timothy Millet), υποστηριζόμενου από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενωσης (εκπρόσωποι: Diego Canga Fano και Thérèse Blanchet) και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: Marc Fierstra και Johannes Steven van den Oosterkamp), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων του Δικαστηρίου περί απορρίψεως των αιτήσεων των προσφευγόντων να περιληφθεί το όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινοότητες, καθώς και αίτημα αναγνωρίσεως του παρανόμου χαρακτήρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 280 της 23.11.1995, σ. 1), καθόσον αυτός ισχύει μόνο για τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Azizi,

πρόεδρο, R. García-Valdecasas και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Ακυρώνει τις αποφάσεις που απηύθυνε το Δικαστήριο:*
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στην *Christiane Chvatal*,
 - στις 24 Απριλίου 1996 στον *Jean-Yves Delaval*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Jean Demaeght*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στην *Giovanna Dragoni*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *John Hambly*,
 - στις 24 Απριλίου 1996 στον *Marc Kemmerling-Laleure*,
 - στις 11 Μαρτίου 1996 στην *Kirsten Lammar*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Théo Lippert*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Angus Mackay*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Kaj Østergaard*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στην *Maureen Russell*,
 - στις 11 Μαρτίου 1996 στην *Ulrike Sinter*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Αριστείδη Βλάχο*,
 - στις 28 Φεβρουαρίου 1996 στον *Hans Gerhard Weller*,

περί απορρίψεως των αιτήσεών τους να περιληφθεί το όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία, που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας.

- 2) Το Δικαστήριο θα φέρει τα δικαστικά τον έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα των προσφευγόντων.
- 3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 354 της 23.11.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 1998

στην υπόθεση T-13/97, *Antoinette Losch κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (¹)

(Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινοότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιαδούς τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)

(98/C 358/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-13/97, *Antoinette Losch*, υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον *Jean-Noël Louis*, τον *Thierry Demaseure* και, αρχικά, την *Ariane Tornel*, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας *Fiduciaire Myson SARL*, 30, rue de Cessange, κατά Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: *Timothy Millet*), υποστηριζόμενου από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: *Diego Canga Fano* και *Thérèse Blanchet*) και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: *Marc Fierstra* και *Johannes Steven van den Oosterkamp*), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας να περιληφθεί το όνομά της στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινοότητες, καθώς και αίτημα αναγνώσεως του παρανόμου χαρακτήρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 280 της 23.11.1995, σ. 1), καθόσον αυτός ισχύει μόνο για τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους *J. Azizi*, πρόεδρο, *R. García-Valdecasas* και *M. Jaeger*, δικαστές, γραμματέας: *B. Pastor*, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Ακυρώνει την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουλίου 1996, περί απορρίψεως της από 16 Ιουλίου 1996 αιτήσεως της Antoinette Losch να περιληφθεί το όνομά της στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία, που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας.*

- 2) *Το Δικαστήριο θα φέρει τα δικαστικά τον έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.*

- 3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 74 της 8.3.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 1ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση T-155/97, Natural van Dam AG και Danser Container Line BV κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Εσωτερική ναυσιπλοΐα — Διαρθρωτική εξυγίανση — Προϋποθέσεις για τη δρομολόγηση νέων σκαφών — Αποκλεισμός)

(98/C 358/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Στην υπόθεση T-155/97, Natural van Dam AG, με έδρα το Båle (Ελβετία), και Danser Container Line BV, με έδρα το Sliedrecht (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενες από τον Marius J. van Dam, δικηγόρο Ρότερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Fernand Entringer, 34 A, rue Philippe II, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς Berend-Jan Drijber, στη συνέχεια Laura Pignataro και Maurits Lugard), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης SG(97) D/1862 της Επιτροπής, της 7ης Μαρτίου 1997, με την οποία αποφασίσθηκε να μη χορηγηθεί στις προσφεύγουσες η απαλλαγή που ζητήθηκε βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο γ), του κανονισμού (ΕΟΚ) 1101/89 του Συμβουλίου, περί διαρθρωτικής εξυγίανσης στην εσωτερική ναυσιπλοΐα (ΕΕ L 116 της 28.4.1989, σ. 25), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, και τους K. Lenaerts και J. D. Cooke, δικαστές· γραμματέας: A. Maij, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε την 1η Οκτωβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 212 της 12.7.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 30ής Σεπτεμβρίου 1998

στην υπόθεση T-164/97, Silvio Busacca και λοιποί κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Οριστική έξοδος από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών στις Κοινοότητες — Βλαπτική πράξη — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 — Ίση μεταχείριση — Παράβαση ουσιαστικού τύπου — Προηγούμενη διαβούλευση με τα κοινοτικά όργανα και την Επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως)

(98/C 358/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-164/97, Silvio Busacca και λοιποί, υπάλληλοι του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Jean-Marie Stenier, Jan Inghelram, Paolo Giusta και Christina Friedrich), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1996, περί απορρίψεως των αιτήσεων των προσφευγόντων να περιληφθεί το όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στις Κοινοότητες, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Azizi, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει τις αποφάσεις που απηύθυνε το Ελεγκτικό Συνέδριο στις 16 Σεπτεμβρίου 1996 στους Silvio Busacca, Carlo Degli Abbatì, Pamela Rattigan, Gisela Tremont και Cécile Vandam, περί απορρίψεως των αιτήσεών τους να περιληφθεί το όνομά τους στον πίνακα των προσώπων που εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους να υπαχθούν στο μέτρο της οριστικής εξόδου από την υπηρεσία, που προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας.
- 2) Το Ελεγκτικό Συνέδριο θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα των προσφευγόντων.

(¹) ΕΕ C 212 της 12.7.1997.

Αγωγή του A. Alferink κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 1998

(Υπόθεση T-94/98)

(98/C 358/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο A. Alferink κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο Χάγης, και τον E. H. Rijnacker Hordijk, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο T. Loesch, 11, rue Goethe, άσκησαν στις 19 Ιουνίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να καταβάλει τα ποσά που προσδιορίζονται στο δικόγραφο της αγωγής ως αποζημίωση για τη ζημία που οι ενάγοντες υπέστησαν λόγω του διαφορούμενου περιεχομένου του άρθρου 3α του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1546/88⁽¹⁾, πλέον τόκων προς 8% ετησίως από τις 23 Φεβρουαρίου 1998 μέχρι την εξόφληση
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ενάγοντες, όλοι γεωργοί SLOM που έχουν χρησιμοποιήσει μέσα παραγωγής μισθωμένα από τρίτους, προσάπτουν στην Επιτροπή πταίσμα λόγω της θεσπίσεως διαφορούμενης ρυθμίσεως. Κατ' αυτούς, η ερμηνεία που δίδεται στην προαναφερθείσα διάταξη — για τη χορήγηση οριστικής ποσότητας αναφοράς η παραγωγή γάλακτος πρέπει να επαναληφθεί από την αρχική επιχείρηση SLOM ή μέσω της ίδιας αρχικής οικονομικής και οργανωτικής μονάδας, όπως υφίστατο κατά τον χρόνο που ανελήφθη η υποχρέωση SLOM — δεν αντιστοιχεί με το κείμενο του προαναφερθέντος άρθρου ούτε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1078/77⁽²⁾ και τους κανονισμούς εφαρμογής του. Η Επιτροπή δεν εκφράστηκε με σαφήνεια όσον αφορά τον περιορισμό που ήθελε να επιβάλει και, ως εκ τούτου, παραβίασε τη γενική αρχή της προνοίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 139 της 4.6.1988, σ. 12.

⁽²⁾ ΕΕ L 131 της 26.5.1977, σ. 1.

Προσφυγή της Hewlett Packard France κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 1998

(Υπόθεση T-133/98)

(98/C 358/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Hewlett Packard France, με έδρα το Courcouronnes (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους Fabrice Goguel και Anne Trager, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue, άσκησε στις 20 Αυγούστου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Ιουνίου 1998, η οποία δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 178 της 23.6.1998, σελ. 45 και 46, με αριθμό 98/406/EK, καθόσον επιβάλλει την ανάκληση της δεσμευτικής δασμολογικής πληροφορίας αριθ. FR 12030199700151, η οποία ορθώς κατέταξε τις συσκευές HP JetDirect EX Plus (και EX Plus 3) στην κλάση 8471 80.10
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, εταιρία γαλλικού δικαίου η οποία εισάγει και κατασκευάζει στη Γαλλία υλικά και λογισμικά για τη λειτουργία «τοπικών δικτύων» (LAN), αντιτίθεται στην ανάκληση της δεσμευτικής δασμολογικής πληροφορίας αριθ. FR 12030199700151, την οποία εξέδωσαν οι γαλλικές τελωνειακές αρχές και με την οποία οι συσκευές HP JetDirect EX Plus/EX Plus 3 είχαν καταταγεί στην κλάση 8471 80.10, κατά τη συνδυασμένη ονοματολογία. Η συσκευή αυτή συνίσταται σε μια ηλεκτρονική κάρτα του τύπου JetDirect η οποία εισάγεται σε ένα περίβλημα μηχανισμού συνδεδεμένο με έναν ή περισσότερους εκτυπωτές, επιτρέποντας την πρόσβαση στον ή στους εκτυπωτές αυτούς και τον έλεγχο του/τους από πολλούς προσωπικούς υπολογιστές ενός τοπικού δικτύου. Κατόπιν της προσβαλλομένης αποφάσεως ανακλήσεως, η γαλλική Γενική Διεύθυνση Τελωνείων κατέταξε τελικά τη συσκευή αυτή στην κλάση 8517 50.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται εσφαλμένη εφαρμογή των γενικών κανόνων για την ερμηνεία της συνδυασμένης ονοματολογίας που θεσπίστηκε με το παράρτημα I, μέρος I, τίτλος I, στοιχείο A, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και κοινό δασμολόγιο, το οποίο τροποποιήθηκε για τελευταία φορά με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2509/97.

Η προσφεύγουσα τονίζει ιδιαίτερος το γεγονός ότι, η απόπειρα προσδόσεως τηλεπικοινωνιακού χαρακτήρα στα τοπικά δίκτυα βασίζεται σε μια υπερβολικά ευρεία αντίληψη της έννοιας της τηλεπικοινωνίας. Κατά τη γνώμη της, η κύρια ιδιαιτερότητα των τηλεπικοινωνιακών συσκευών είναι ότι επιτρέπουν τη διαβίβαση δεδομένων σε απεριορίστη απόσταση, πράγμα το οποίο τις διακρίνει ριζικά από τα τοπικά δίκτυα. Εξάλλου, η διαφορά αυτή όσον αφορά την απόσταση συνδέεται άμεσα με μια διαφορά λειτουργίας. Συγκεκριμένα, οι διαβιβάσεις δεδομένων στο εσωτερικό ενός τοπικού δικτύου είναι εξαιρετικά ταχείες, πράγμα το οποίο είναι τεχνικώς δυνατό μόνο στις μικρές αποστάσεις. Αντιθέτως, στις μακρές αποστάσεις τηλεπικοινωνιακές συνδέσεις, οι μέγιστες ταχύτητες είναι πολύ μικρότερες.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το επίδικο υλικό πληροί συγχρόνως και τις τρεις προϋποθέσεις της σημειώσεως 5.Β του Κεφαλαίου 84 ώστε να μπορεί μια μονάδα να θεωρηθεί ότι αποτελεί μέρος του πλήρους συστήματος, οπότε εμπίπτει, κατ' εφαρμογήν της σημειώσεως 5.Γ, στην κλάση 8471: ανήκει σε τύπο που χρησιμοποιείται αποκλειστικά σε αυτόματο σύστημα επεξεργασίας πληροφοριών, μπορεί να συνδεθεί με κεντρική μονάδα μέσω του ή των τοπικών δικτύων και μπορεί να δέχεται δεδομένα σε μορφή που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από το σύστημα.

Προσφυγή της Hewlett Packard Europe BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Αυγούστου 1998

(Υπόθεση T-134/98)

(98/C 358/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Hewlett Packard Europe BV, με έδρα το Amstelveen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους Fabrice Goguel και Anne Trager, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue, άσκησε στις 20 Αυγούστου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Ιουνίου 1998, η οποία δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 178 της 23.6.1998, σελ. 45 και 46, με αριθμό 98/406/EK, καθόσον επιβάλλει την ανάκληση των δεσμευτικών δασμολογικών πληροφοριών αριθ. FR 1203019970134, 12030199702134 και 12030199702135 οι οποίες ορθώς κατέτασσαν τις συσκευές στην κλάση 8471 80·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα αντιτίθεται στην ανάκληση διαφόρων δεσμευτικών δασμολογικών πληροφοριών σχετικά με ορισμένες συσκευές που επιτελούν λειτουργία μεταγωγικού διακόπτη χρησιμοποιούμενου σε τοπικά δίκτυα πληροφορικής.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα συμπίπτουν με τους λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο της υποθέσεως T-133/98, Hewlett Packard France κατά Επιτροπής.

Προσφυγή της Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 7 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-139/98)

(98/C 358/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Pier Giorgio Ferri και Danilo Del Gaizo, μέλη της Avvocatura Generale dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, Marie Adelaide, άσκησε στις 7 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- ως κύριο αίτημα, την ακύρωση την προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τον λόγο ακυρώσεως που παρατίθεται [στο δικόγραφο της προσφυγής] υπό Β (σημείο 8 και επόμενα),
- επικουρικώς, να ακυρώσει το προσβαλλόμενο τμήμα της αποφάσεως, σε συνάρτηση με τους υπολοίπους λόγους ακυρώσεως, και κατά συνέπεια να μειώσει το ύψος του επιβληθέντος προστίμου,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, οργανισμός ενσωματωμένος στην ιταλική Amministrazione finanziaria dello Stato italiano (AAMS) [οικονομική διοίκηση], πέραν της ασήθεως διαφόρων διοικητικών δραστηριοτήτων, ασκεί παράλληλα και δραστηριότητα παραγωγής και διανομής στο χονδρεμπόριο βιομηχανοποιημένων καπνών. Με την προσβαλλομένη απόφαση⁽¹⁾, η κατής αμφισβήτησε τη συμβατότητα προς το άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ ορισμένων πρακτικών της προσφεύγουσας σε σχέση με ορισμένες ρήτρες της στερεότυπης συμβάσεως για τη διανομή των σιγαρέτων εκ μέρους των άλλων επιχειρήσεων παραγωγής, καθώς και σε σχέση με ορισμένες μονομερείς ενέργειες αφορώσες τα εισαγόμενα σιγαρέτα και τις υπηρεσίες διανομής και πωλήσεως⁽²⁾. Σύμφωνα με την Επιτροπή, τα ανωτέρω μέτρα συντείνουν στην προστασία και

ενίσχυση της ίδιας θέσεως της AAMS στην αγορά των σιγαρέτων.

Προς στήριξη των αιτιάσεών της, η προσφεύγουσα επικαλείται, καταρχάς, την απόλυτη γενικότητα και ανεπάρκεια των παραμέτρων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, απομονώνοντας την ιταλική από την υπόλοιπη ευρωπαϊκή αγορά. Όσον αφορά τη δεσπόζουσα θέση της προσφεύγουσας στην αγορά χονδρικής διανομής των σιγαρέτων, η AAMS υποστηρίζει ότι, για να απαλλαγούν από την υποτιθέμενη ηγεμονία της, οι κοινοτικές επιχειρήσεις δεν είχαν ως μοναδική εναλλακτική λύση τη δημιουργία ιδίου δικτύου διανομής, αφ' ης στιγμής υφίστανται στην ιταλική αγορά και άλλες επιχειρήσεις δρώσες στον τομέα της διανομής για κατηγορίες ομοειδών προϊόντων. Επομένως, οι αλλοδαποί οίκοι έχουν τη δυνατότητα να προσφεύγουν σε πολυάριθμους εμπορικούς φορείς του τομέα, κατόχους φορολογικών αποθηκών που χρησιμοποιούνται για την εμπορία άλλων προϊόντων υποκειμένων σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως, και οι οποίοι υπάγονται σε διοικητικό και λογιστικό καθεστώς παρεμφερές προς εκείνο του βιομηχανοποιημένου καπνού.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά τις δραστηριότητες διανομής, μετά την απελευθέρωση του οικείου τομέα, η ίδια η προσφεύγουσα είναι παρούσα στην αγορά διανομής για λογαριασμό τρίτων εντός των ορίων της χρήσεως των αποθηκών της, στο μέτρο που υπάρχουν περιθώρια μετά την κάλυψη των αναγκών διανομής της δικής της παραγωγής, ενώ δεν εμπίπτει στο πλαίσιο των συμφερόντων της η ενίσχυση του παρόντος δικτύου διανομής της. Όσον αφορά ειδικότερα τη σύμβαση διανομής, επιβεβαιώνεται ότι η ικανότητα διανομής της AAMS δεν είναι υπερβολική σε σχέση με τις επιταγές που επιβάλλει ο συνήθης ανεφοδιασμός της αγοράς, ενώ η άρνηση διαπραγματεύσεως ειδικών ρητρών με τον άλφα ή βήτα παραγωγό δικαιολογείται από την ανάγκη της μη αναλήψεως, έναντι ενός παραγωγού, ποικίλων και ειδικών δεσμεύσεων, η διασφάλιση των οποίων υπέρ των τρίτων, στα πλαίσια της εν γένει συμβατότητας της διανεμητικής οργάνωσης της προσφεύγουσας, θα ήταν αδύνατη. Εξάλλου, η περιορισμένη ικανότητα αποθηκείσεως της προσφεύγουσας εξηγεί τόσο το όριο του 30% των ενδεχομένων συμπληρωματικών εισαγομένων ποσοτήτων έναντι των καθοριζόμενων από τις καταναλωόμενες ποσότητες όσο και τα επιβαλλόμενα όρια για την εισαγωγή νέων σημάτων σιγαρέτων. Όσον αφορά τη ρήτρα σχετικά με τον έλεγχο των σιγαρέτων, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι διαθέτει το δικαίωμα-υποχρέωση διενεργείας παρομοίων ελέγχων επί των προϊόντων που εμπορεύεται η ίδια με σκοπό τη διασφάλιση της μη παραβίασεως της κανονιστικής ρυθμίσεως του τομέα.

Τέλος, η προσφεύγουσα αρνείται την ορθότητα των αιτιάσεων της Επιτροπής σχετικά με τις φερόμενες καταχρηστικές μονομερείς πρακτικές (άρνηση εγκρίσεως αυξήσεων των μηνιαίων ποσοτήτων και πράξεις αφορώσες τόσο τα καταστήματα πωλήσεως των αποθηκών όσο και τις λιανικές πωλήσεις). Όσον αφορά ειδικότερα τον προβληματισμό σχετικά με τις λιανικές πωλήσεις, υποστηρίζεται ότι, εντασσόμενες στην άσκηση δημοσίας εξουσίας, οι εν λόγω ειδικές πρακτικές δεν μπορούν να εκτιμηθούν στα πλαίσια της διαδικασίας του κανονισμού αριθ. 17 του Συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία η δραστηριότητα που ασκεί η προσφεύγουσα εκλαμβάνεται αποκλειστικώς ως επιχειρηματική. Συγκεκριμένα, οι πράξεις που διενεργεί η AAMS, στα πλαίσια της επι-

χειρηματικής δραστηριότητάς της ως παραγωγού ή ως διανομέα χονδρικής πωλήσεως σιγαρέτων, δεν εμπίπτουν ευθέως στους κανόνες περί ανταγωνισμού.

- (¹) Απόφαση της Επιτροπής, της 17ης Ιουνίου 1998, σχετικά με διαδικασία κινηθείσα βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (IV/36.010-F3 — Αυτόνομη διοίκηση κρατικών μονοπωλίων — Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato).
- (²) Άρθρα 2 και 3 της προαναφερθείσας αποφάσεως.

**Προσφυγή-αγωγή του Φίλιππου Πιέρρου κατά της
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
(Υπόθεση T-141/98)**

(98/C 358/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Ο Φίλιππος Πιέρρος, κάτοικος Αθηνών (Ελλάδα), εκπροσωπούμενος από τον Νικόλα Κορογιαννάκη, δικηγόρο Αθηνών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Brown Holding S.A., 310, route d'Esch, L-1471, άσκησε στις 9 Σεπτεμβρίου 1998, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- Να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής DG XXIII/MaS (98) 1009 με βάση την οποία καλείται ο προσφεύγων να καταβάλει το ποσό των 24 000 ECU ως αχρεωστήτως καταβληθέν στο πλαίσιο της επιχορήγησης της Επιτροπής προς τη διακομματική Επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη συνεργασία με τα κράτη της Ανατολικής Ευρώπης για τη διοργάνωση του Συνεδρίου Ευρωπαϊκό Συνέδριο Τουρισμού στη Βουδαπέστη, 11-13 Απριλίου 1991, ως αντίθετη με το κοινοτικό δίκαιο και ειδικότερα με τα άρθρα 173 και 190 της Συνθήκης για παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογίας των διοικητικών πράξεων, και των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου του δικαιώματος της προηγούμενης ακρόασης, της χρηστής διοίκησης, της επιμέλειας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, και για κατάχρηση εξουσίας.
- Να ακυρωθεί για τους ανωτέρω λόγους κάθε απόφαση παρεπόμενη ή εξαρτώμενη από αυτήν διοικητική, διαδικαστική ή εκτελεστική πράξη και ιδίως το χρεωστικό τιμολόγιο ύψους 24 000 ECU.
- Να διαπιστωθεί ότι κάθε απαίτηση της Επιτροπής από την ανωτέρω υπόθεση έχει παραγραφεί δυνάμει του άρθρου 4 της δήλωσης του προσφεύγοντος της 11ης Ιανουαρίου 1991.
- Να προσφερθεί στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να συμβουλευθεί το φάκελο.

- Να καταδικαστεί η Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα χρηματική αποζημίωση για ηθική βλάβη το ποσό των 5 000 000 ECU.
- Να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων διετέλεσε μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου μεταξύ 1989 και 1994. Κατά τη διάρκεια της βουλευτικής θητείας του διετέλεσε Αντιπρόεδρος της διακομματικής Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη συνεργασία μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης. Κατά το έτος 1990, η ανωτέρω διακομματική Επιτροπή αποφάσισε μαζί με τη διακομματική Επιτροπή Τουρισμού τη διοργάνωση Συνεδρίου με θέμα τις Τουριστικές ανταλλαγές μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Η διοργάνωση έτυχε μεταξύ άλλων και επιχορήγησης από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο του «Ευρωπαϊκού Έτους Τουρισμού» ύψους 30 000 ECU, η οποία αντιπροσώπευε το 20% του κόστους της εκδήλωσης με βάση τον προϋπολογισμό της. Ήδη, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο προσφεύγων καλείται να επιστρέψει στην Επιτροπή το ποσό των 24 000 ECU ως αχρεωστήτως καταβληθέν. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διαχείριση των σχετικών κονδυλίων υπήρξε απόλυτα νόμιμη και χρηστή και προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

1. Παντελής έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως.
2. Παραβίαση γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου και συγκεκριμένα,
 - 2.1. Μη προηγούμενη ακρόαση του διοικουμένου
 - 2.2. Κατάχρηση εξουσίας
 - 2.3. Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης
 - 2.4. Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επικουρικώς ο προσφεύγων επικαλείται παραγραφή των απαιτήσεων της Επιτροπής σχετική με την εν λόγω επιχορήγηση.

Τέλος ο προσφεύγων, επικαλούμενος το άρθρο 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, ζητεί αποζημίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη λόγω της προσβαλλομένης απόφασης.

Προσφυγή των J. G. Evans κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1998 (Υπόθεση T-148/98)

(98/C 358/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι J. G. Evans κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τους Thomas Graham και Barbara Hewson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch & Wolter, 11, Rue Goethe, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 21 Σεπτεμβρίου 1998, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής στην υπόθεση IV/E-3/SWSMA της 28ης Ιουλίου 1998 με την οποία διαπιστώθηκε ότι η Επιτροπή δεν διέθετε την εξουσία να ενεργήσει βάσει του άρθρου 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ σχετικά με τις δυσμενείς διακρίσεις στις οποίες είχαν προβεί οι αγοραστές σε βάρος των παραγωγών άνθρακος κατά την περίοδο από 1984 μέχρι 1ης Απριλίου 1990 και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το έτος 1990, 93 παραγωγοί άνθρακος (μεταξύ των οποίων και οι προσφεύγοντες) προέβησαν σε καταγγελία, επ' ονόματι της South Wales Small Mines Association (SWSMA) προς την Επιτροπή σχετικά με δυσμενείς διακρίσεις όσον αφορά τις τιμές στις οποίες προέβαινε η Central Electricity Generating Board (CEGB) και οι διάδοχοί της, National Power και PowerGen. Η καταγγελία αφορούσε τη λειτουργία μιας συμφωνίας κοινής επιχειρήσεως (Joint Understanding) μεταξύ της British Coal και της CEGB, με την οποία η CEGB αγόρασε τον κύριο όγκο του άνθρακος που απαιτούνται για ηλεκτροπαραγωγή από τη British Coal σε τιμές σημαντικώς υψηλότερες από αυτές που προσέφερε στους μικρούς παραγωγούς άνθρακος όπως οι προσφεύγοντες, οι οποίοι ήταν ανταγωνιστές της British Coal.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση η SWSMA πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή είχε αποφασίσει να μην ασχοληθεί με την καταγγελία.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε στη νομική πλάνη καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν διέθετε την εξουσία να κάνει σύσταση βάσει του άρθρου 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ σε σχέση με τις δυσμενείς διακρίσεις σχετικά με τις τιμές κατά την περίοδο από 1984 μέχρι 1ης Απριλίου 1990. Υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έχει αυτή την εξουσία. Επικουρικώς, ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή παρανόμως αρνήθηκε να ενεργήσει βάσει του άρθρου 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η διαπίστωση της Επιτροπής ότι δεν υφίστατο βάση για τη διατύπωση

συστάσεις είναι κατά νόμον εσφαλμένη. Η συλλογιστική της Επιτροπής αποφεύγει να θίξει την ουσία του ζητήματος και είναι ελαττωματική. Η Επιτροπή δεν εφήρμοσε ορθώς την ανάλυση του Δικαστηρίου σε μια σημαντική ανάλυση περίπτωση (1).

Η Επιτροπή δεν προέβη σε καμία διαπίστωση σχετικά με το αν υπήρξε ή όχι δυσμενής διάκριση κατά τη σχετική περίοδο, και τούτο μολονότι τα προβαλλόμενα στη σχετική καταγγελία γεγονότα στηρίζουν μια τέτοια διαπίστωση. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν άντλησε, ακόμα και πριν αναλάβει δράση, όλα τα συμπεράσματα αναφορικά με τις συνέπειες που μια τέτοια δυσμενής διάκριση θα μπορούσε να έχει για τις σχέσεις μεταξύ αγοραστών και παραγωγών, όπως ορίζεται στο άρθρο 4, περίπτωση β', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, Επικουρικώς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι παρανόμως η Επιτροπή αρνήθηκε να δράσει βάσει του άρθρου 63, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Συνεπεία της αρνήσεως αυτής, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προσφύγουν ενώπιον των δικαστηρίων του Ηνωμένου Βασιλείου για την αποκατάσταση των σημαντικών ζημιών που υπέστησαν κατά την περίοδο από 1984 μέχρι 1ης Απριλίου 1990. Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν διασφαλίζει πραγματική προστασία όπως επιβάλλεται από το άρθρο 4, περίπτωση β', της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

(1) Hopkins και λοιποί κατά National Power και PowerGen, (Συλλογή 1996, σ. I-2281).

Προσφυγή της Société Générale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1998 (Υπόθεση T-149/98)
(98/C 358/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Société Générale, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Dominique Voillemot, δικηγόρο Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο της Katia Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel, άσκησε στις 21 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Μαΐου 1998, η οποία δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 8ης Αυγούστου 1998 και εγκρίνει τη χορήγηση από τις γαλλικές αρχές συμπληρωματικών ενισχύσεων στην Crédit Lyonnais·
- να διατάξει την επιστροφή των εν λόγω ενισχύσεων·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων που προέκυψαν λόγω της παρούσας διαδικασίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα προσβάλλει την απόφαση της Επιτροπής περί εγκρίσεως νέων ενισχύσεων στην Crédit Lyonnais και περί ταυτόχρονης ανατιμής του ποσού των στοιχείων ενισχύσεως που απορρέουν από τον μηχανισμό διαχωρισμού που εγκρίθηκε προηγουμένως, στις 26 Ιουλίου 1995.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι ενισχύσεις αυτές είναι παράνομες ενόψει του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, διότι δεν κοινοποιήθηκαν προηγουμένως στην Επιτροπή. Η εκ μέρους της Επιτροπής έγκριση εν προκειμένω των συμπληρωματικών ενισχύσεων, εκτός από εκείνες που εγκρίθηκαν προηγουμένως, συνιστά, ελλείψει εξαιρετικών, απροβλέπτων και ανεξαρτήτων της θέλησής της Crédit Lyonnais περιστάσεων που προκάλεσαν σημαντική επιδείνωση της καταστάσεώς της, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 92, παράγραφος 3, και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως την οποία υπέχει η Επιτροπή.

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προσδιόρισε με επαρκή ακρίβεια το ποσό των ενισχύσεων. Η εκτίμηση του ποσού των ενισχύσεων πάσχει άλλωστε πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, πράγμα που είχε ως συνέπεια να θεωρήσει η Επιτροπή ότι καταβλήθηκαν στην Crédit Lyonnais σχεδόν 50 δισεκατομμύρια φράγκα λιγότερα από το ποσό των ενισχύσεων που όντως καταβλήθηκε. Τα σφάλματα αυτά εμπόδισαν την Επιτροπή να αξιολογήσει ορθώς τη συμβατότητα της ενισχύσεως προς την κοινή αγορά, όπως επιβάλλουν εντούτοις το άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ), της Συνθήκης ΕΚ και οι κατευθυντήριες γραμμές που έχουν εκδοθεί για την εφαρμογή του.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η απόφαση του 1998 είναι παράνομη, στο μέτρο που στηρίζεται στις διατάξεις του άρθρου 2, στοιχείο γ), της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 1995, οι οποίες είναι επίσης παράνομες ενόψει του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, πράγμα το οποίο ανάγκασε την Επιτροπή να περιορίσει τις συνέπειες της παραγκλίσεως που διαπιστώθηκε κατά την αξιολόγηση του κόστους του διαχωρισμού που εγκρίθηκε το 1995 σε μία απλή αύξηση των αντιπαροχών που επιβλήθηκαν στην Crédit Lyonnais, χωρίς να εξεταστούν εναλλακτικές λύσεις.

Σε αντίθεση προς τις επιταγές των διατάξεων του άρθρου 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ και των κατευθυντηρίων γραμμών που εκδόθηκαν για την εφαρμογή του, η απόφαση δεν εξετάζει τις εναλλακτικές σε σχέση με τη χορήγηση συμπληρωματικών ενισχύσεων λύσεις που μπορούσαν να επιλέξουν οι γαλλικές αρχές: απέρριψε συλλήβδην και χωρίς αιτιολογία τη λύση της αρνήσεως χορηγήσεως των ενισχύσεων, ενώ η λύση αυτή ήταν η πλέον ικανοποιητική από την άποψη των συνεπειών της επί του ανταγωνισμού.

Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον αυτή καθορίζει ανεπαρκείς αντιπαροχές για την αντιστάθμιση των σοβαρών στρεβλώσεων του ανταγωνισμού που προκύπτουν από το σύνολο των ενισχύσεων που εγκρίθηκαν υπέρ της Crédit Lyonnais, όπως απαιτεί το άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ), της Συνθήκης ΕΚ.

Προσφυγή του Conseil des Communes et Régions d'Europe κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-151/98)

(98/C 358/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Conseil des Communes et Régions d'Europe (CCRE), με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενο από τον Daniel Tomasevic, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Katia Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel, άσκησε στις 22 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που περιέχεται στο χρεωστικό σημείωμα 97009405 F σχετικά με το σχέδιο ECOS αρ. 91/00/29003, η οποία ελήφθη στις 15 Ιουλίου 1998 και με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει στο CCRE ποσό 204 446 ECU και απαίτησε από το CCRE ποσό 300 173 ECU·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το προσφεύγον, το οποίο έχει ήδη προσβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου το πρώτο χρεωστικό σημείωμα σχετικά με το σχέδιο European City Cooperation System (ECOS), με το οποίο σημείωμα η Επιτροπή αρνήθηκε να εγκρίνει ορισμένες δαπάνες και μείωσε την κοινοτική συγχρηματοδότηση που χορηγείται στο πλαίσιο του προγράμματος RECITE⁽¹⁾, ζητεί στην παρούσα υπόθεση την ακύρωση ενός νέου χρεωστικού σημειώματος, το οποίο χρονολογείται από τις 15 Ιουλίου 1998 και αναφέρει ότι ακυρώνει και αντικαθιστά το προηγούμενο σημείωμα. Με το δεύτερο αυτό σημείωμα, η Επιτροπή συνεχίζει να αρνείται να καταβάλει στο προσφεύγον το ποσό των 204 446 ECU και του ζητεί, όχι πια 363 336 ECU όπως στην αρχή, αλλά 300 173 ECU.

Το προσφεύγον εκθέτει ότι, αν και φρονεί ότι η υπόθεση T-46/98 δεν κατέστη άνευ αντικειμένου, υποχρεώθηκε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή ως συντηρητικό μέτρο, κατόπιν της θέσεως που έλαβε η Επιτροπή στην πρώτη υπόθεση.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα στην υπόθεση T-46/98.

(¹) Υπόθεση T-46/98, ΕΕ C 151 της 16.5.1998, σ. 11.

Προσφυγή/αγωγή της Azienda Agricola «Ponte S. Pietro», Zardi Vincenzo και Clara κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ασκηθείσα στις 23 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-152/98)

(98/C 358/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Azienda Agricola «Ponte S. Pietro», Zardi Vincenzo και Clara, εκπροσωπούμενη από τους Massimo Moretto, Roberto Santoro και Paola Giacobelli, δικηγόρους Βενετίας, Πάδουα και Μπάρι αντίστοιχα, με τόπο επιδόσεων το δικηγορικό γραφείο Moretto των Βρυξελλών, 67, Avenue des Nerviens, άσκησε στις 23 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή/αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1361/98 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1998 (ο οποίος καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1998/1999, τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, την τιμή παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, τις ελάχιστες τιμές των τεύτλων Α και των τεύτλων Β, καθώς και το ποσό της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποίησης, και ο οποίος δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, L 185 της 30.6.1998, σ. 3, στο εξής: κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1361/98), και, αφού συν απαιτείται, το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1360/98 του Συμβουλίου, της ίδιας ημερομηνίας (ο οποίος καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1998/1999, ορισμένες τιμές στον τομέα της ζάχαρης και τον αντιπροσωπευτικό ποιοτικό τύπο των τεύτλων, και ο οποίος δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, L 185 της 30.6.1998, σ. 1, στο εξής: κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1360/98)
- την καταβολή αποζημιώσεως, κατά τα άρθρα 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ για το σύνολο των ζημιών που υπέστη η προσφεύγουσα/ενάγουσα λόγω των προσβαλλομένων πράξεων, εντόκως και με νομισματική αναπροσαρμογή.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα, γεωργική εκμετάλλευση παραγωγής τεύτλων, βάλλει κατά του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1361/98, στον βαθμό που η Ιταλία θεωρείται ως μη ελλειμματική ζώνη, κατά την έννοια του βασικού κανονισμού στον τομέα της ζάχαρης, και δεν καθορίζεται παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για όλες τις ζώνες της Ιταλίας. Συναφώς, η προσφεύγουσα/ενάγουσα προσθέτει ότι, από της δημιουργίας της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, η Ιταλία ανέκαθεν θεωρούνταν ελλειμματική ζώνη.

Προς στήριξη των αξιώσεών της, η προσφεύγουσα/ενάγουσα επικαλείται καταρχάς την έλλειψη νομιμότητας του κανονι-

σιού (ΕΚ) αριθ. 1361/98, υπό την έννοια ότι η Ιταλία αποκλείεται από τις χαρακτηριζόμενες, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1785/81, ήτοι του βασικού κανονισμού στον τομέα της ζάχαρης, ως «ελλειμματικές» ζώνες της Κοινότητας. Στο σημείο αυτό επιβεβαιώνεται ότι, υπό το φως της ratio και των επιδιωκόμενων με την καθιέρωση των περιφερειών στόχων, πρέπει να ορίζεται ως «ελλειμματική» ζώνη της Κοινότητας εκείνη, οι ανάγκες της οποίας καλύπτονται κατ' ανάγκη μέσω εισαγωγών ζάχαρης. Πλην όμως, όπως προκύπτει από τα οικονομικά στοιχεία που αφορούν τις ιταλικές εισαγωγές και εξαγωγές ζάχαρης των τελευταίων ετών, συμπεριλαμβανομένων των προηγηθέντων της εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων, οι εισαγωγές προηγούνται σημαντικά των εξαγωγών σε μόνιμη βάση. Έπεται ότι, οι προσβαλλόμενες πράξεις, μη αναγνωρίζοντας ως περιφέρειες για την περίοδο εμπορίας 1998/1999 όλες τις ζώνες τεύτλων της Ιταλίας, αντίκεινται στους επιδιωκόμενους από τον βασικό κανονισμό στόχους και είναι ικανές να θέσουν σε κίνδυνο την εύρυθμη λειτουργία της κοινής οργάνωσης της επίδικης αγοράς.

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα επικαλείται επίσης την παραβίαση των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Κατά την άποψή της, δεν χωρεί αμφιβολία ότι η πρόβλεψη της 1ης Αυγούστου ως ημερομηνίας υποχρεωτικού καθορισμού της τιμής παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη, όπως ορίζει το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1785/81, επιτρέπει στους ενδιαφερομένους, και κατά πρώτο λόγο στους παραγωγούς τεύτλων, να λάβουν γνώση της ελάχιστης τιμής η οποία τους εγγυάται για την περίοδο που αντιστοιχεί στη σοδιά τους. Εξάλλου, η προσφεύγουσα/ενάγουσα παρατηρεί ότι, έχοντας εκδοθεί μόλις περί τα τέλη του μηνός Ιουνίου του 1998, οι προσβαλλόμενες πράξεις παράγουν τα αποτελέσματά τους κατά την περίοδο εμπορίας 1998/1999, για την οποία η σοδιά είχε ήδη λάβει χώρα τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο του ίδιου έτους, για δε τις νότιες περιοχές ήδη τους μήνες Νοέμβριο-Δεκέμβριο του 1997. Έτσι, η προσφεύγουσα/ενάγουσα αντιμετώπιζε το ενδεχόμενο να λάβει γνώση της τιμής πωλήσεως των τεύτλων, αντικειμένου των συμβάσεων προμηθείας που είχε συνάψει, και να πληροφορηθεί ότι δεν ίσχυε πλέον η παράγωγη τιμή, τη στιγμή που της ήταν πλέον αδύνατο να τροποποιήσει τα σχέδια παραγωγής της. Άλλωστε, ο βαλλόμενος κανονισμός προσβάλλει και τη συμπληρωματική αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των τευτλοπαραγωγών, δεδομένου ότι οι τελευταίοι έδιδαν θεμιτώς πίστη στη συναγόμενη τριακονταετή διάρκεια της ελάχιστης εγγυημένης τιμής για τα παραγόμενα στην Ιταλία τεύτλα.

Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, την οποία επίσης επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα/ενάγουσα, επιβεβαιώνεται ότι, ενόψει της πορείας των εισαγωγών-εξαγωγών ζάχαρης σε ορισμένες χώρες, οι οποίες θεωρήθηκαν ελλειμματικές από τις προσβαλλόμενες πράξεις, και στην Ιταλία, κατ' ουσία σταθερής για το διάστημα από την περίοδο 1990 έως 1997, στο πλαίσιο αυτό είναι ακατανόητος ο αποκλεισμός της Ιταλίας από τον κατάλογο των ελλειμματικών ζωνών για την περίοδο 1998/1999.

Τέλος, η προσφεύγουσα/ενάγουσα επικαλείται παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Προσφυγή/αγωγή των Associazione Nazionale Bieticoltori, Consorzio Nazionale Bieticoltori και Associazione Bieticoltori Italiani κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ασκηθείσα στις 23 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-153/98)

(98/C 358/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι Associazione Nazionale Bieticoltori, Consorzio Nazionale Bieticoltori και Associazione Bieticoltori Italiani, εκπροσωπούμενοι από τους Massimo Moretto, Roberto Santoro και Paola Giacovelli, δικηγόρους Βενετίας, Πάδουας και Μπάρι αντίστοιχα, με τόπο επιδόσεων το δικηγορικό γραφείο Moretto των Βρυξελλών, 67, Avenue des Nerviens, άσκησαν στις 23 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή/αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Οι προσφεύγουσες/ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1361/98 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1998 (ο οποίος καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1998/1999, τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, την τιμή παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, τις ελάχιστες τιμές των τεύτλων Α και των τεύτλων Β, καθώς και το ποσό της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως, και ο οποίος δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, L 185 της 30.6.1998, σ. 3, στο εξής: κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1361/98), και, απόσπον απαιτείται, το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1360/98 του Συμβουλίου, της ίδιας ημερομηνίας (ο οποίος καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1998/1999, ορισμένες τιμές στον τομέα της ζάχαρης και τον αντιπροσωπευτικό ποιοτικό τύπο των τεύτλων, και ο οποίος δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, L 185 της 30.6.1998, σ. 1, στο εξής: κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1360/98)
- την καταβολή αποζημιώσεως, κατά τα άρθρα 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ για το σύνολο των ζημιών που υπέστησαν οι προσφεύγουσες/ενάγουσες λόγω των προσβαλλομένων πράξεων, εντόκως και με νομισματική αναπροσαρμογή.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι πανομοιότυπα με τα προβληθέντα στην υπόθεση T-152/98, Azienda Agricola «Ponte S. Pietro» κατά Συμβουλίου.

Προσφυγή των εταιριών Asia Motor France κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-154/98)

(98/C 358/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι εταιρίες Asia Motor France, με έδρα τη Livange (Λουξεμβούργο), JMC Automobiles, με έδρα τη Livange (Λουξεμ-

βούργο), Monin Automobiles SA, με έδρα το Bourg-de-Péage (Γαλλία), και EAS, με έδρα τη Livange (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενες από τον Jean Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pieerrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, άσκησαν στις 23 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 15ης/16ης Ιουλίου 1998·
- να δεχθεί την επιφύλαξη των προσφευγουσών να ζητήσουν αργότερα την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες στην παρούσα υπόθεση, εταιρίες εισαγωγής στη Γαλλία οχημάτων με τα σήματα Suzuki, Daihatsu, Isuzu και Subaru, οι οποίες βρίσκονται τώρα υπό εκκαθάριση, προσβάλλουν την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας που υπέβαλαν πριν από δεκατρία έτη, σχετικά με ένα σύστημα αυτοπεριορισμού των εισαγωγών στη Γαλλία αυτοκινήτων διαφόρων Ιαπώνων κατασκευαστών. Κατά την ως άνω απόφαση, η κατανομή των ποσοτώσεων, η μη τήρηση των οποίων μπορούσε να οδηγήσει στην επιβολή διοικητικών κυρώσεων, υπαγόταν στην αποκλειστική ευθύνη των γαλλικών διοικητικών αρχών, πιέσεις ασκούνταν σε κάθε έναν εισαγωγέα ατομικά, η δε καταγγελία δεν έχει κοινοτικό ενδιαφέρον και δεν είναι πλέον επίκαιρη.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' αρχάς ότι με την προβλεπόμενη απόφαση, η καθής αρνήθηκε να λάβει υπόψη τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1993⁽¹⁾ και της 18ης Σεπτεμβρίου 1996⁽²⁾, που εκδόθηκαν στο ίδιο πλαίσιο όσον αφορά το επίμαχο είδος παραβάσεως· από τις αποφάσεις αυτές του Πρωτοδικείου προκύπτει η υποχρέωση επανεξετάσεως του φακέλου με βάση αντικειμενικές, ουσιαστικές και διασταυρωμένες ενδείξεις που πρέπει να αναζητηθούν σχετικά με το αν οι γαλλικές αρχές άσκησαν πιέσεις, μη επιδεχόμενες αντιρρήσεις, επί των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων με σκοπό να προβούν οι επιχειρήσεις αυτές στις ενέργειες περί των οποίων γίνεται λόγος στην ως άνω καταγγελία, έτσι ώστε η συμπεριφορά των επισήμων εισαγωγέων στην ηπειρωτική Γαλλία να μην διέπεται από τους κανόνες του ανταγωνισμού λόγω ελλείψεως επαρκούς αυτονομίας.

Κατά τις προσφεύγουσες, αποτελεί πρόκληση η στάση του καθού κοινοτικού οργάνου, που ισχυρίζεται σήμερα ότι η πάροδος του χρόνου στερεί την καταγγελία από οποιοδήποτε ενδιαφέρον, ενώ η ίδια η Επιτροπή φέρει ευθέως την ευθύνη της συνεχίσεως της σχετικής καταστάσεως επειδή δεν επέδειξε την απαιτούμενη επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, βάσει της λογικής και της αρχής της επεικειάς

έπρεπε να είχε σταλεί ανακοίνωση των αιτιάσεων στα μέλη της συμπράξεως και στην επαγγελματική τους οργάνωση πριν από δεκατρία έτη. Τότε η ύπαρξη της συμπράξεως ήταν επαρκώς αποδεδειγμένη. Κατά τη διάρκεια των συζητήσεων που θα ακολουθούσαν θα εναπόκειτο στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να αποδείξουν ότι η σχετική διευθέτηση, που αποκατέστηξε «αυτοπεριορισμός», έναντι της οποίας δόθηκαν και ανταλλάγματα, μεταξύ των οποίων ο αποκλεισμός των άλλων Ιαπώνων ανταγωνιστών, δεν οφειλόταν σε επιλογή εμπορικών μεθόδων αλλά σε μη επιδεχόμενες αντίρρηση πιέσεις του γαλλικού κράτους, που συνεπάγονταν κίνδυνο προκλήσεως σημαντικών ζημιών σε βάρος τους.

Οι προσφεύγουσες διατείνονται επίσης ότι, εκτός της προσφυγής στο άρθρο 115 της Συνθήκης, μάταια αναζήτησαν κάποια κατηγορία θεμιτών πρακτικών προβλεπόμενων από τη Συνθήκη στην οποία θα μπορούσε να υπάγεται ένα σύστημα αυτοπεριορισμού όπως το επίμαχο, καθόσον η Γαλλία ουδέποτε ζήτησε την λήψη μέτρων διασφάλισης στον τομέα αυτό. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί σε μια οποιαδήποτε γαλλική ρύθμιση προσπαθώντας να αποκλείσει την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού στα μέλη της συμπράξεως, καθόσον μια τέτοια ρύθμιση απλώς δεν υφίστατο.

(¹) Υπόθεση T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-671).

(²) Υπόθεση T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-965).

Προσφυγή της RJB Mining plc κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-156/98)

(98/C 358/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η RJB Mining plc, εκπροσωπούμενη από τους Mark Brealey και Jonathan Lawrence, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία των Arendt και Medernach, 8-10, Rue Mathias Hardt, άσκησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1998, με την οποία εγκρίθηκε η εκ μέρους της RAG Aktiengesellschaft απόκτηση του ελέγχου επί της Saarbergwerke AG και της Preussag Anthrazit GmbH για τους λόγους που παρατίθενται στην προσφυγή,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση είναι μια ανώνυμη εταιρία συσταθείσα στην Αγγλία και στην Ουαλία, η οποία ασχολείται με τη βιομηχανική παραγωγή άνθρακα στην Αγγλία. Οι κύριοι μέτοχοί της είναι θεσμικοί επενδυτές, ιδιώτες επενδυτές, διευθυντές και υπάλληλοι της προσφεύγουσας. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ενέκρινε υπό προϋποθέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 66, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την αγορά της Saarbergwerke και της Preussag από τη RAG. Οι τρεις αυτές εταιρίες αποτελούν τους μόνους τρεις απομένοντες Γερμανούς παραγωγούς άνθρακα. Οι συγχωνευόμενες επιχειρήσεις φαίνεται ότι συμφώνησαν να παραχωρήσουν τμήμα της δραστηριότητας εισαγωγής άνθρακα σε μια ανεξάρτητη τρίτη επιχείρηση και να διαχωρίσουν διαρθρωτικά το υπόλοιπο της δραστηριότητας εμπορίου άνθρακα σε ένα εγχώριο σκέλος και ένα σκέλος εισαγωγής.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέλειψε να τηρήσει τις διατάξεις των άρθρων 66 και 4, στοιχείο γ), της Συνθήκης ΕΚΑΧ και της αποφάσεως 3632/93/ΕΚΑΧ (στο εξής: κώδικας)⁽¹⁾. Η ακύρωση της αποφάσεως αυτής ζητείται επίσης για τον λόγο ότι υπήρξε παράβαση ουσιωδών διαδικαστικών κανόνων, συμπεριλαμβανομένης της ελλιπούς αιτιολογίας και της μη τηρήσεως της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέλειψε να εκτιμήσει ότι το αποτέλεσμα της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι να παράσχει τη δυνατότητα πραγματοποίησης της συγχωνεύσεως, μολονότι η γερμανική κρατική ενίσχυση αποτελεί ουσιαστικό τμήμα της συγχωνεύσεως και μια τέτοια κρατική ενίσχυση δεν έχει ούτε θα μπορούσε να εγκριθεί σύμφωνα με τον κώδικα. Συναφώς τονίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε καν αναφέρει τη σύμφυτη με τη δομή της διαρθρώσεως κρατική ενίσχυση και βεβαίως δεν αναλύει το αποτέλεσμα της ενισχύσεως όσον αφορά τη θέση που έχουν στην αγορά τα εμπλεκόμενα μέρη. Για παράδειγμα, πουθενά δεν αναφέρεται στην απόφαση ότι η τιμή αγοράς που πρέπει να καταβάλει η RAG για τη Saarbergwerke, στο πλαίσιο της προτεινόμενης συγχωνεύσεως, είναι απλώς ένα γερμανικό μάρκο (DM).

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή ανέφερε στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι αυτή αφορά μόνο την εφαρμογή του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και όχι την εφαρμογή διατάξεων περί του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων. Ωστόσο, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να διασφαλίσει ότι θα εφαρμόσει τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων και θα εμποδίσει την πραγματοποίηση της συγχωνεύσεως, χωρίς προηγούμενη έγκριση της κρατικής ενισχύσεως που χορηγείται στις συγχωνευόμενες επιχειρήσεις και της κρατικής ενισχύσεως που είναι σύμφυτη και αποτελεί προαπαιτούμενο της συγχωνεύσεως. Εφόσον η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει τη ζητηθείσα διασφάλιση, η προσφεύγουσα ουδόλως αμφιβάλει, υπό τις παρούσες περιστάσεις, ότι η εγκριθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση συγχώνευση μπορεί, και τώρα πρόκειται, να πραγματοποιηθεί χωρίς την εκ μέρους της Επιτροπής εκπλήρωση των υποχρεώσεών της.

(¹) ΕΕ L 329 της 30.12.1993, σ. 12.

Προσφυγή των Bernard Bareyt κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998
(Υπόθεση T-158/98)

(98/C 358/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Remmelt Haange, Michel Huguet, Marcus Iseli, Cornelis Jong, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini και Mike Michael Wykes, κάτοικοι Naka (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενοι από τον Nicholas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 30, Rue de Cessange, άσκησε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 15ης Μαΐου 1998, περί απορρίψεως της ενστάσεως των προσφευγόντων·
- να ακυρώσει τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των προσφευγόντων του μηνός Νοεμβρίου 1997 και των επομένων μηνών, τα οποία εφαρμόζουν τον διορθωτικό συντελεστή που καθορίστηκε με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1785/97 του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των μηνών κατά τους οποίους η διοίκηση προέβη σε ανάκτηση των καθ' υπέρβαση καταβληθέντων προηγούμενων·
- στο μέτρο που κρίνεται αναγκαίο:
 - να αναγνωρίζει ότι δεν έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1785/97, τον οποίο εξέδωσε το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της καθής, στις 11 Σεπτεμβρίου 1997, καθόσον καθορίζει ειδικό διορθωτικό συντελεστή για τη Νάκα·
 - να υποχρεώσει την καθής να αποδώσει αναδρομικά από τον Μάιο του 1997 στους προσφεύγοντες τα ποσά τα οποία παρακράτησε από τις αποδοχές τους·
 - να υποχρεώσει την καθής να αποδώσει στους προσφεύγοντες το ποσό της μείωσης του μισθού που τους επέβαλε από τον Νοέμβριο του 1997, κατ'εφαρμογή του νέου διορθωτικού συντελεστή·
 - να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει τόκους υπερημερίας επί των ποσών τα οποία θα υποχρεωθεί να αποδώσει, από την ημερομηνία της παρακρατήσεώς τους·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες εργάζονται άπαντες ως έκτακτοι υπάλληλοι στο κέντρο Iter Eda, Naka Joint Work Site, στη Νάκα (Ιαπωνία). Οι προσφεύγοντες αυτοί (εξαιρουμένου ενός εξ αυτών) έχουν ήδη ασκήσει προσφυγή (στην υπόθεση T-175/97)⁽¹⁾, η οποία έχει επίσης ως αντικείμενο τα ζητήματα που αφορούν τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών.

Με την παρούσα προσφυγή, οι προσφεύγοντες βάλλουν κατά:

- του διορθωτικού συντελεστή που εφαρμόζεται στη Νάκα, τον οποίο καθόρισε το Συμβούλιο με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1785/97, ήτοι 121,52 μονάδες,
- της ανακτίσεως μισθού που επεβλήθη λόγω της μείωσης του μισθού κατά τον ανωτέρω διορθωτικό συντελεστή, σύμφωνα με το άρθρο 2, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού,
- των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών από τον Νοέμβριο του 1997, στο μέτρο που εφαρμόζουν τον διορθωτικό συντελεστή και προβαίνουν σε αναδρομική ανάκτηση του μισθού ως προσαρμογή βάσει του εν λόγω διορθωτικού συντελεστή,
- και κάθε συναφούς και/ή μεταγενέστερης απόφασης που συνδέεται με τον καθορισμό ή την εφαρμογή των διορθωτικών συντελεστών για τη Νάκα.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η καθής, καθόσον πρότεινε στο Συμβούλιο τον καθορισμό διορθωτικού συντελεστή ανερχομένου σε 121,52 για τη Νάκα, διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Η καθής δεν τους παρέσχε καμία διευκρίνιση όσον αφορά τη χρησιμοποιούμενη μέθοδο ή τις σταθμίσεις και τα κριτήρια που ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό των οικονομικών ισοτιμιών και των νέων διορθωτικών συντελεστών. Η καθής δεν τήρησε, κατά συνέπεια, την προβλεπόμενη στο άρθρο 25, παράγραφο 2, του ΚΥΚ υποχρέωσή της αιτιολογήσεως.

Καθορίζοντας για τη Νάκα διορθωτικό συντελεστή η οποίος είναι κατώτερος κατά 18% του συντελεστή του Τόκιο και λαμβανομένου υπόψη ότι δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του κόστους ζωής στο Τόκιο και στη Νάκα, η καθής παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Τέλος, ο προσφεύγοντες προβάλλουν παράνομη ανάκτηση του μισθού. Κατά τους προσφεύγοντες, η εν λόγω αδικαιολόγητη μείωση των αποδοχών συνιστά απαράδεκτη προσβολή του πλέον στοιχειώδους δικαιώματος των προσφευγόντων, ήτοι του δικαιώματός τους να λαμβάνουν σταθερές και προβλέψιμες αποδοχές.

⁽¹⁾ ΕΕ C 7 της 10.1.1998, σ. 16.